

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவாமுநயே நம:

நான் கண்ட நல்லது

(நம்மாழ்வார் தான் கண்ட நல்லதாக நமக்கு
உபதேசித்த வராஹாவதார வைபவம்)

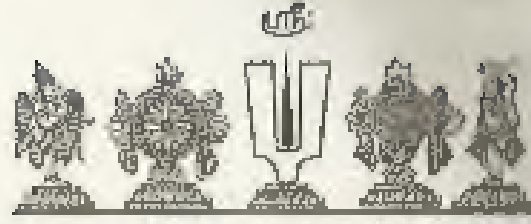

ஸ்ரீ முஷ்ணம் புவராஹப்பெருமான்

அவன் திருவடியில் வராஹனையே
தான் கண்ட நல்லதாக உபதேசித்த
திருக்குருவர் நம்மாழ்வார்

எழுதியவர் : ஸ்ரீ உ.வே. வேளாறுக்குடி கிருஷ்ணன் எஸ்.வாமி

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுதயே நம:

நான் கண்ட நல்லது

(நம்மாழ்வார் தான் கண்ட நல்லதாக நமக்கு
உபதேசித்த வராஹாவதார வைபவம்)

எழுதியவர் :

ஸ்ரீ உ.வே. வேளாங்குடி கிருஷ்ணன் ஸ்வாமி

வெளியீடு :

கிஞ்சித்காரம் ட்ரஸ்ட்

6, பீமசேனா கார்டன் தெரு, மைலாப்பூர்,

சென்னை - 600 004. போன் : 044-24992728

E-mail : kinchitkaram@yahoo.co.in

பரிமாற ஆசிரியருக்கே

வெளியீடு : 1-4-2008

விலை ரூ.45/-

அச்சிட்டோர் :

ஆர்என்ஆர் பிரிண்டர்ஸ்

19, தாண்டவராயன் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 600 005.

ஸ்ரீ:

முகவுரை

"இனியது தனி அருந்தேல்" என்பது பழந் தமிழ் மொழி. "ஏக ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத" என்று அதுவே வடமொழியில் காண்கிறது. நம் கையில் ஓர் இனிய பொருள் கிடைத்தால் அதைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

எளியவர்களிடம் நாம் உணவைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அறிஞர்கள் தங்கள் உயர்ந்த சிந்தனைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வர். ஆன்றோர்கள் அறிவைப் பகிர்ந்து கொள்வர். ஆழ்வார்களோ பக்தியையும், முக்தி அளிக்கும் வழியையும் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்வர். தானறிந்த நல்லது தனக்கே பயன்படாவிடில் அவன் தாழ்ந்தோன். தானறிந்த நல்லது தனக்குப் பயன்பட்டால் அவன் வாழ்ந்தோன். தானறிந்த நல்லது பிறர்க்கும் பயன்பட்டால் அவன் விண்ணுளாரிலும் சீரியர். அந்த சீரியரே ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார்.

மறைப் பொருட்களை அறிவதே அரிது - அதிலும் அரிது அதன் வழி ஒழுகி நடத்தல் - அதிலும் அரிது அதைப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லி வழிகாட்டுதல். அவ்வழிகாட்டியாக விளங்குபவரே காரிமாறனான சடகோபன்.

திருமாலால் மயர்வு அற மதிநலம் அருளப்பட்ட சடகோபன், தான் கண்ட நல்லதைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் மூலம் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

“எனச் சொல் ஆயினுமாக * எறிதிரை வையம் முற்றும்
 மனந்துருவாய் இடந்த பிரான் * இருங்கற்பகம் சேர்
 மனத்தவர்க்கும் அல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லா யவர்க்கும்
 ஞானப்பிரானை அல்லால் இல்லை * நான் கண்ட
 நல்லதுவே”

(திருவிருத்தம் - 99)

(என்னுடைய சொல் எளியவன் சொல்லாபிருப்பினும்
 நான் கண்ட நல்லதை உங்களுக்கு சொல்கிறேன். கடலால்
 சூழப்பட்ட பூமியை இடந்தெடுத்து, காத்த ஞானப்பிரானான
 வராஹப்பெருமானே தேவர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் மற்றும்
 எல்லோருக்கும் ஒரே புகல்).

ருக் வேத ஸமமான “திருவிருத்தம்” என்னும் தம்
 அருளிச்செயலில் தான் கண்ட நல்லதாகச் நம்மாழ்வார்
 சொல்லிக் கொள்வது - “வராஹப்பெருமானையே”. திருமாலின்
 அவதாரங்களுள் மிகச் சிறந்ததாக ஆழ்வார் ஆசார்யர்களால்
 கொண்டாடப்பட்ட வராஹ அவதாரத்தைப் பல கோணங்களில்
 அநுபவித்து அவனே “நாம் கண்ட நல்லது” என்று
 வெளியிடுவதே இப்புத்தகத்தின் நோக்கம்.

ஸ்ரீ:
பொருளடக்கம்

	தலைப்பு	பக்கம்
1	திருமாலின் அவதாரங்கள்	1
2	அவதாரங்களின் பயன்கள்	3
3	வராஹ அவதாரம்	5
4	வராஹ அவதாரத்தின் தனிச் சிறப்பு	7
5	வராஹம் - சொல்லும் பொருளும்	14
6	ஆதிவராஹன்	16
7	மஹாவராஹன்	20
8	யக்ஞ வராஹன்	24
9	லக்ஷ்மீ வராஹன்	28
10	கோல வராஹன்	32
11	வராஹ நரசிம்ஹன்	36
12	பூவராஹன்	39
13	மறவாத வராஹன்	47
14	நான் கண்ட நல்லது	51

திருமாலின் அவதாரங்கள்

“அவதரணம்” என்னும் வடமொழிச் சொல்லுக்கு ‘கீழே இறங்குவது’ என்று பொருள். திருமால் அவதரிக்கிறான் என்றால் “பூர்வகுண்டம்” எனும் உயர்ந்த இருப்பிடத்திலிருந்து திருப்பாற்கடலுக்கு இறங்கி, அங்கிருந்து இப்பூவுலகிலே விலங்கு, தேவன், மற்றும் மனித உருக்கொண்டு இறங்கி வருகிறான் என்று பொருள். அவ்வவதாரங்கள் எண்ணிறந்தவைவாக இருப்பினும், “தசாவதாரங்கள்” என்று பத்தாகச் சுருக்கி ஆழ்வார்கள் அனுபவித்தார்கள்.

‘தேவுடைய மீனமாய் ஆமையாய் ஏனமாய்
அரியாய்க்குறளாய்
மூவுருவில் இராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய்....’

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-9)

என்று பெரியாழ்வார் பத்து அவதாரங்களைப் பட்டியலிட்டார்.

மத்ஸ்ய, கூர்ம, வராஹ, நரஸிம்ஹ, வாமந, பரசுராம, தசரதராம, பலராம, க்ருஷ்ண, கல்கி என்று இவ்வரிசையில் பெருமானின் அவதாரங்கள் சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை அனைவரையும் வியக்க வைக்கும் வரலாறு படைத்தவை. இவற்றில் முதல் ஐந்து, முதல் யுகமான க்ருத யுகத்திலும், பரசுராம, தசரதராம அவதாரங்கள் இரண்டாவது யுகமான த்ரேதாயுகத்திலும், பலராம, க்ருஷ்ண அவதாரங்கள் மூன்றாவது

யுகமான த்வாபரயுகத்திலும், கடைசி அவதாரமான கல்கியாக கடைசி யுகமான கலியுகத்திலும் பிறக்கிறார்.

மேலும், முதல் மூன்று அவதாரங்கள் விலங்குருவிலும், நரஸிம்ஹ அவதாரம் விலங்கும் மனிதனும் கலந்த உருவிலும், வாமனன் தேவ உருவிலும், கடைசி ஐந்து அவதாரங்கள் மனித உருவிலும் பிறக்கிறார். இது மனித இனத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியை உருவகப்படுத்தும். “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்று சாதி, இன, மொழி, ஆகிய எல்லா வேறுபாடுகளையும் கடந்து எம்பெருமான் பிறக்கிறான் என்பதை நம்மாழ்வார் கொண்டாடினார்.

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் சுகாசார்யர் இருபத்தைந்து அவதாரங்களை வெளிப்படுத்தினார். தசாவதாரங்கள் தவிர, பக்ஞர், கபிலர், தத்தாத்ரேயர், ஸுநத்குமாரர், நரநாரயணர், த்ருவன், ப்ருது, ருஷபர், ஹயக்ரீவர், ஹரி, ஹம்ஸ, மநு, தன்வந்தரி, வ்யஸர். புத்தர் ஆகிய அவதாரங்கள் பாகவதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி நாம் அவதாரங்களின் பயன்களை உற்று நோக்குவோம்.

அவதாரங்களின் பயன்கள்

பரித்ராணாய ஸாதா₁ நாம் விநாசாய ஸது₂ஷக்ருதாம்

த₁ர்ம ஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய ஸம்ப₄வாபி யுகே₅ யுகே₅

என்று கண்ணன் கீதையில், நல்லோர்களைக் காக்கவும், தீயவரை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் தான் பிறப்பதாகக் கூறுகிறான். இம்முன்றுமே பெருமானின் அவதாரங்களின் முக்கியமான பயன்கள். மேலும் கருணையே வடிவெடுத்தவனான எம்பெருமான், அவதாரங்கள் வாயிலாக தன் மங்கலமான குணங்களை நமக்கு வெளிப்படுத்தி அதில் நம்பிக்கையூட்டி, அமைதியான வாழ்க்கைக்கு வழிவகுக்கிறான். இதை பகவத் ராமாநுஜரின் சீடரான கூரத்தாழ்வானின் திருவாக்கால் விளக்குவோம்.

“அதிமாநுஷ சீல வ்ருத்த வேணை:

அதிவ்ருத்தாமர விக்ரம ப்ரதாபை:

அதி லங்கித ஸர்வலோக ஸாம்யம்

வரயே வைஷ்ணவ வைப₄வாவதாரம்”

- அதிமாநுஷஸ்தவம் - முதல் ச்லோகம்

(மனிதர்களைப் போலன்றி, திவ்யமான பண்புகள், நடத்தை, உருவம் ஆகியவற்றுடன் வீர தீரச் செயல்கள் பல புரிந்த, ஒப்பிலாத எம்பெருமானுடைய விபவ அவதாரங்களை வணங்குகிறேன்.)

தன் குணங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவே எம்பெருமான் மாறி மாறிப் பிறக்கிறான். மேலும் நம் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன் அவன். “மன்னுணர்வு அளவு இலன் பொறியுணர்வு அவை இலன்” என்று நம்மாழ்வார், பெருமானை மனத்தாலோ, புலன்களாலோ அளவிட்டறிய அரியவன் என்றார். இதையே கூரத்தாழ்வான்,

“இந்த, ரியானாம் அதீந்த், ரியோஸி.....வாசோ தி, யச்ச தத
எவ நு கோ, சரோஸி”

[அதிமாநுஷஸ்தவம் - ச்லோகம் 8]

என்று “நம் மனத்துக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாதவன்
எம்பெருமான்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி அவன் நம் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு இருந்தால்
மக்களுக்கு அவன் பால் நம்பிக்கையும் பக்தியும் ஏற்படாது
என்பதற்காக, அனைவரும் கண்டு அநுபவிக்க ஏற்றவாறு பல
படிகளாலும் அவதரிக்கிறான். அவன் தன்னைத் தாழவிட்டுக்
கொள்ளும் சீல குணத்தைக் கொண்டாடச் சொற்கள் போதாது.
சீல குணமாவது - மிகப் பெரியவன் தன் ஏற்றத்தையும் மிகத்
தாழ்ந்தவனுடைய குறைகளையும் கணிசியாமல் கலந்து பழகும்
குணம்.

“சீல: க ஏஷ: தவ ஹந்த தயைக ஸிந்தோ, ... கஷுத்ரே
ப்ருத, க் ஐநபதே, ஐக, த் அண்ட, மத், யே....
தவம் அத்ர அவதீர்ய நநு லோசந கோ, சரோஸ்பூ:”

(அதிமாநுஷஸ்தவம் - 10)

என்று, “குறைவாளர்கள் நிறைந்த இவ்வுலகத்தில்
அனைவருடைய கண்களுக்கும் புலப்படும்படி தேவரீர்
பிறந்ததே! இது என்ன சீலம்!” என்று கூரேசர் கொண்டாடுகிறார்.
ஆக, தன் குணங்களை வெளிப்படுத்துவதும், ஸம்ஸாரிகளோடு
கலந்து பழகி, அவர்களைத் தன் பால் ஈர்ப்பதுமே பகவானுடைய
அவதாரத்துக்கு உயர்ந்த பயன்கள்.

வராஹ அவதாரம்

‘வராஹம்’ என்றால் பன்றி என்று பொருள். கொலங்கினத்திலேயே மிகத் தாழ்ந்ததாக நாய் போன்ற பன்றியாக இருக்கிறதான பிறந்தான் இது அவனுடை மாநில அரசை தடுத்ததற்காக என்று அவன் ஏன் பன்றியாகப் பிறக்க வேண்டும் என்ற காரணப்போம்.

ஒரு முறை பிரமனின் புதல்வர்களான வாகாஸுர நதிகுமாரர் முதலானோர், ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவைத் தாள் கரசு விசிறாளர் அப்போது எம்பெருமான திருக்கண வளாநதுவாகாண்டு (போக நித்திரையில்) இருந்த படியால் வாயிற் காவலர்கள் (ஜய, விஜயர்கள்) பிரமனின் புதல்வர்களைச் சந்தித்தேரம் காததிருக்கச் சொன்னார்கள் கோடமுற்ற பிரமனின் புதல்வர்கள், வாயிற்காவலர்களை, ‘அஸுரர்களாகவும் ஆக்கங்களாகவும் முடிமுறை பிறந்து துன்புறுவீர்!’ என்று சாபமிட்டார்கள் அச்சமுற்ற, ஜயவிஜயர்கள் திருமாலைச் சரணடிக, எம்பெருமானும் அவர்களை அமைதிபடுத்தி முடிமுறையும் என் கையாலாயே அழியும் பேறு பெறுவீர்!’ என்று அருளினான் பிரமன் புதல்வர்களின் இந்த சாபத்தினால், அவர்கள் ஹிரண்யாசுக்கள் ஹிரண்யகசிபு என்று கருதப்பட்டதிலும், ராவண குமடகாண்டங்களாக தரேதா யுத்தத்திலும், சிகபால - தந்த வகதரர்களாக தவாடரயுத்தத்திலும் பிறந்தார்கள்.

இம்மூன்று பிறவிகள் எடுத்த இவர்கள் முறையே வராஹ, நரஸிம்ஹ, ராம, கருஷண அவதாரங்களைப்பெடுத்த திருமாலால் கொல்லப்பட்டனர்.

ஹிரண்யாசுக்கள் என்னும் அஸுரனைத் திருமால் பன்றியாகப் பிறந்து, கொன்றதை, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில்

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஸ்ரீசகமஹாஷிபம்
 ஸ்ரீபாக விளக்கியுள்ளார்கள் அதன்படி, ஹிரண்யாசக்ஷன்,
 ப்ரமாதேவிபை பரளய ஸமுத்ரத்தின் ஆழத்தில் ஒளிததுச
 சூழப்படுத்தினான் ப்ரமாதேவிபம் தன்னை விடுவிகுமபடி
 பெருமானிடம் வேண்டினான் அதேசமயத்தில் நானமுகன், தன்
 பதலவனான ஸவாமபுவ மனுவை, படைபுத தொழிலைச்
 செய்ப ஆணையிடடான ஆனால் ப்ரமிபே கடலுக்குள்
 அமிழ்ந்திருக்குமபோது, படைத்த மக்களை மனு எங்கு வசிக்கச்
 செய்வார்? ஆகவே அவர் பரமனை நோக்கி,

“ப்ரமாதேவாக, ஸாவஸத்த்வநாம மஹீ மக்நா மஹாமபுஸி,

அஸயா உதத்யரணே மதநோ தேவ தேவயா விதீயதாம் ||”

- ஸ்ரீ பாகவதம் (3-13-15)

(மூழ்கிக்கிடக்கும் ப்ரமிப பரபுஷ்பை வெளிபே
 கொண்டு வரமுதலில் எதி சொல்லுளீராக) என்று வினவினார்
 ஜாதன பொருட்டு, பிரமன் ஆழந்த சிந்தனையில் இருந்தபோது,
 அவன் முக்கிலிருந்து சிறுபன்றிகுடடி ஒன்று பிறந்தது.

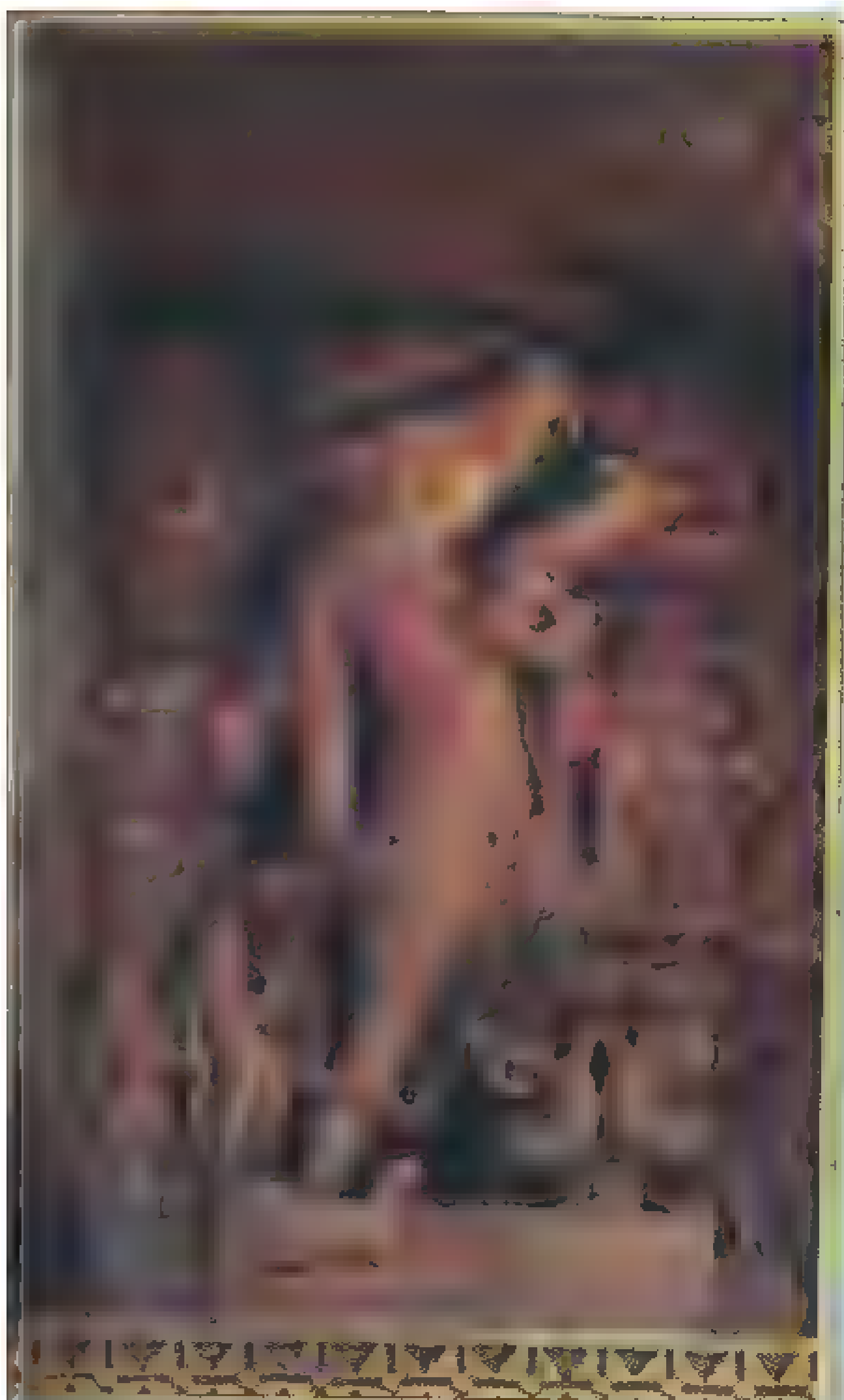
“வ.ராஹதோக நிரக்யாத அங்குஷ்ட பரிமாணக

கஜ்ஜ மாதர பரவவருதே ததத்யபுதம் அபூநமஹத”

- ஸ்ரீ பாகவதம் (3-13-18, 19)

(பாததுக கொண்கருக்குமபோதே அபபனறிககுடடி
 யானையளவும் அதற்கு மேலும் வளர்ந்தது)

வ.ராஹப பெருமான பெரிட உருவத்தோடே கடலுள்
 பழுந்தது. ஹிரண்யாசக்ஷனுடன் போரிட்டு, அவனைக் கொன்று
 ப்ரமாதேவிபைத் தன் கோரைப் பறகளாலே இடந்து எடுத்து தன்
 நி, நடிமலிலே அமாததிக கொண்டு புவராஹபபெருமாளாக
 உலகைக் கண்களுக்கு விருந்தளித்தான்

ஸ்ரீ வரதமன் கஜராஜேஸ்வரி

பட்டர் போற்றிய டரமன - வராஹனே

அனைத்துலகம் வாழப் பிறந்த ஸ்வாமி
 மபெருமானாரால (டகவத ராமாநுஜராலே)
 அபிமானிக்கப்பட்டவராய், கூரத்தாழ்வானுடைய
 திருக்குமாரராய், திருவரங்கத் தெமபெருமானுடைய அபிமான
 டதரராய் விளங்கிய ஸ்ரீ டராசரபட்டர் "ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவம்"
 என்னும் (தாமியற்றிய) தோத்திரநூலின் உத்தர சதகத்தில் (63ம்
 சலோகத்தில்)

"சரணமஸி மே ரங்கிநி தவம் மூலகோல தநூ புவந்"

(ஹே ஸ்ரீரங்கநாதனே! ஆதிவராஹருபிடான தேவரீர்
 அடிமேனுக்குட புகலிடம் ஆகிநீர்)

என்று ஸ்ரீ வராஹப் பெருமானையே உலகுக்கு ஒரே புகல் என்று
 உறுதி கூறுகிறார் ஸ்ரீ பட்டர் வராஹப் பெருமானின்
 உடதேசங்கள் நிரம்பிய வராஹ புராணத்தின் ஒரு டகுதியான
 கைசிக புராணத்திற்கு (நமடாடுவான் வரலாற்றுக்கு) உரை
 அருளியுள்ளார் அதில் வராஹன் பெருமை சொல்லும்போது,
 மற்ற அவதாரங்களை வேடிகளையாகத் தாழ்த்திச் சொல்லுகிறார்.
 வராஹ அவதாரத்தின் உடதேசத்தையே நாமகொள்ள
 வேண்டும். மற்ற உடதேசங்கள் குற்றமுள்ளவை. ஏனெனில்

- 1 வைகுந்தநாதன் எட்டாத உயரத்தில் இருப்பான் அவன்
 வராததை உயர்ந்தோருக்கே பயன்டும்
- 2 திருப்பாற்கடல் நாதனின் வராததை கடலோசையோடே
 கலந்து பொருளற்றதாக இருக்கும்.
- 3 மத்ஸ்ய அவதாரத்தை (மீன்) நாம பற்ற முடியாது.

, மவுனே கடலிலிருந்து கரைபேறா முடிபாதவன், நம்மை
ஸம்ஸாரகடலிலிருந்து எப்படி மீட்டான்?

ஊமாவதாரத்தையோ (ஆமை) மந்திர மலை
அழுததுகிறது. ஸம்ஸார பாரத்தால அழுததப்படும
நம்மை எப்படிக் கைதூக்குவான்?

நரஸிம்ஹனுக்கு, கழுத்துக்கு மேலே ஒருபடி,
கழுத்துக்குக் கீழே ஒருபடி அதனால் ஸந்தேஹம்
வருகிறது

வாமன மூர்த்தி சிறிய காலககாடடி பெரிய காலாலே
அளந்த வஞ்சகன நம்பிக்கையே வராது

பரசுராமரோ கோடககாரா மன்னிக்கவே தெரிபாதவா
பயத்தாலேயே அருகில டோக மாட்டோம்

இராமன குரங்குகளோடே கலந்து பேசியவன்,
பண்பத்திற்காக காதலுக்கிடக்கும் மனிதர்களான நமக்கு
ஏற்காது.

பலராமன மதய பானம் பண்ணி தன டோக்கிலேயே
போவார் நம் போககுக்கு வரமாட்டார்.

கண்ணன், ஆண்டாள கூறியபடி ஏலாப பொடிகள்
உரைபடவன், ஏமாற்றுப போவழி.

கல்கியை இனிமேல்தான் டாகக்கவே போகிறோம்

இவ்வவதாரங்களை விட, பரளப ஸமுதரத்தில் மூழ்கிக்
கொடுத்த பூமிபடராட்டியை உத்தரணம் பண்ணிய வராஹனே,
புயலில் வாழும் நம்மையும் உயர்த்துவான். ஆதலால்
காலானையே பற்றுங்கள் என்கிறாரா படபர்.

புறத்தேசிகள வெளியிட வேதமுதலவன வராஹனே
 பரஹமேத அநிசம ஜகநதி குஹநா போதர்
 பரஹமேத பரஹமாண்ட ப்ரளடோமி
 கோஷ குருபி: கோணா ரவை குராகுரை "

(தசாவதாரஸ்தோதரம் 4)

பராஹப பெருமானின் மூககிலிருந்து வெளிவரும் பரளம
 காலத்தின் கடலலைகளைப் போன்ற 'குர குர' என்ற ஒலி
 பரஹமாண்டத்தைப் புனிதப்படுத்துகிறது" என்று
 கொண்டாடுகிறார் வேதங்களைக் கற்று நமமைப் புனிதமாககிக
 கொள்வது கடினம் வேத முதலவனான ஸ்ரீ வராஹப பிரானின்
 ஒலிபால நாம் புனிதமடைவது எளிது.

மேலும் ஸ்ரீ தேசிகள "பூஸதுதி" என்னும் தம தோத்திர
 நூலில் பூமிடபராட்டி கடலுள் மறைந்ததற்கு அழகிய காரணம்
 கூறுகிறார்.

"ஆச்வாஸநாய ஜக்தாம பருஷே டரஸ்கிந்
 ஆபந்ந ரக்ஷண தசாம் அபிநேது காமே
 அந்தாஹித இதர குணாத அபுலா ஸ்வ பாபவாத்
 ஓளதநவதே பயஸி மஜ்ஜநம் அப்யநைஷீ:"

(- பூஸதுதி - 14)

("ஆடத்திலிருக்கும் அடியார்களைக் காப்பவன தான்
 வராஹனே" என்று பகவான் உலகோடுகு உணாதத எண்ணிய

புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி
 (புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி)

புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி
 (புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி)

புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி
 (புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி)

புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி
 (புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி)

புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி
 (புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி)

புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி
 (புரட்சிப் படைகளே! நீ அவனாக, மதுரை எண்ணி)

“உரணப்படடுகையில் நினைவிழந்தது கிடகுகும
சுரணாகதனை என் நினைவாலே காககிறேன்”
என்கிறான்.

பாறகடல கடைப்பபட்ட போது மததாகச சுழலும்
மததரமலை கடலில் மூழ்காமல் தாங்கினான் கூாம
மூர்த்தி. வராஹனோ கடலில் மூழ்கிய பூமிடையும்.
அதைத் தாங்கிய மலைகளையும் சோதது தனகோரைப்
பற்களாலே காத்தான்.

நரஸிமஹப டெருமான, பூமியின் ஓரிடத்தில்
தடபபட்ட தூணைப் பிளந்தான் வராஹனோ பூமி
முழுவதையும் தட்டுத் தடுமாறி பிளந்து போகாமல்
இறுகப் பண்ணினான்.

6. மொமன மூர்த்தி வஞ்ச நெஞ்சத்ததுடன் தன் அழகிய
கையால் மஹாடலி தானம் கொடுக்கத் தன பூமிடைய
டெற்றான். வராஹனோ நோமைபான் வீரத்ததுடன்
அஸூரனான ஹிரணபாக்ஷனை அழித்து தன பூமிடைய
தானே காத்தான்.

பாகராமன் விரோதிகளை அதிகக் மழு என்னும் சிறு
ஆபுதத்தை ஸாக்ஷிடாககினான் வராஹன் விரோதிடைய
அழித்ததற்கு பூமணடலமே ஸாக்ஷிபாமிற்று

8. இராமன் தன அவதாரம் முடியும் போது

“அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றி”

(டெருமான திருமொழி 10-9)

பாபநாசுரம் சேகராழ்வார டாகரதருணம் 14-16 பிமிலுள்ள
 பாபநாசுரங்களையும் விலங்கினத்தையெழுந்தருளியுள்ள குந்தத்தி
 டாகரத்தினான வராஹனோ பூமிபையே தான் தோளில்
 14-16 தைத்தன அவதாரத்திற்கு பயனாகக் காண்டான
 பாபநாசுரம் பூமிபைக்குத்திட பிளந்து கேடு வளங்க விக்ரம
 டாகர செயற்கைக கருவிபான கலபடையாக வகையில்
 14-16 ததார வராஹனோ பூமி பிளந்து டோகாமல இருக்க
 டியற்கையில் தன திருமேனிடோடு பொருந்திய
 தோரைப்பற்களால் மென்மையாகத் தூக்கினார்

கண்ணனை கீதாசாராயனாக அாஜுன்னுகு உபதேசிகமும்
போது 700 சலோகங்களில், முதலில், கஷ்டமான
காமயோக, ஜ்ஞானயோகங்களைச் சொல்லி கடைசியில்
உபாந்த தாகவும், செவ்வதற்கு எளிதாகவும் இருக்கும்
சரணாகதியை சரம சலோகத்தில் வெளிட்டான
கீதையென்னும் பெருங்கடலில் நீசசல தெரிபாத நாம
மூச்சுகிருளித்து, கலனையும், மண்ணையும் தள்ளி,
முததைத் தேடி எடுக்க வேண்டும் வராஹனோ
முதலிலேயே சரம சலோகங்களை இரண்டு
சலோகங்களாக நாம கஷ்டப்படாமல் தானே
தோந்தெடுத்துக் கொடுத்தான்

கல்கி அவதாரம். வருங்காலத்தில் (கலியுகத்தின்
இறுதியில்) உதவிபுரிபும வராஹன் முற்காலத்திலேயே
(முதல யுகத்தில்) உதவி புரிந்தவன்

இக காரணங்களால் நமக்காகப் பிறந்த வராஹனே நம்
 ஸாரூப பற்றத் தகுந்த புகல எனடதில் ஐயமில்லை

வராஹம் - சொல்லும் பொருளும்

இத்திறாஸங்கனிலும், பராணங்களிலும் ஆழ்வார்கள
பாசங்களிலும் எம்டெருமானின பனறியான அவதாரத்தை டல
பாசங்களாலே குறித்துள்ளார்கள் அதன் டொருளுககுரிய
முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறேன் வடமொழிகில எழுதப்பட்ட
அமரகோசம் எனனும் நூலில் பனறியைக்குறிகும சொற்களை
பட்டியல இடுமபோது பினவரும் சலோகம் காணட்டடுகிறது

வராஹ: ஸூகர: க்ருஷ்ட: கோல: டோத்ரீ கிரி: கிடி:

த்யமஷ்ட்ரா கோணீ ஸ்தப்யத் ரோமா க்ரோடோ,

பூதா,ர இதயபி |

இதிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் டல நூலகளில்
உடயோகப்படுததப்பட்ட்டுள்ளன. இதன டொருள்.

வராஹ 'வரம' என்றால் உயர்ந்த விளைநிலமான பூமி அதை
'ஆஹநதி' மீட டுககொண்டு வந்தவன்.

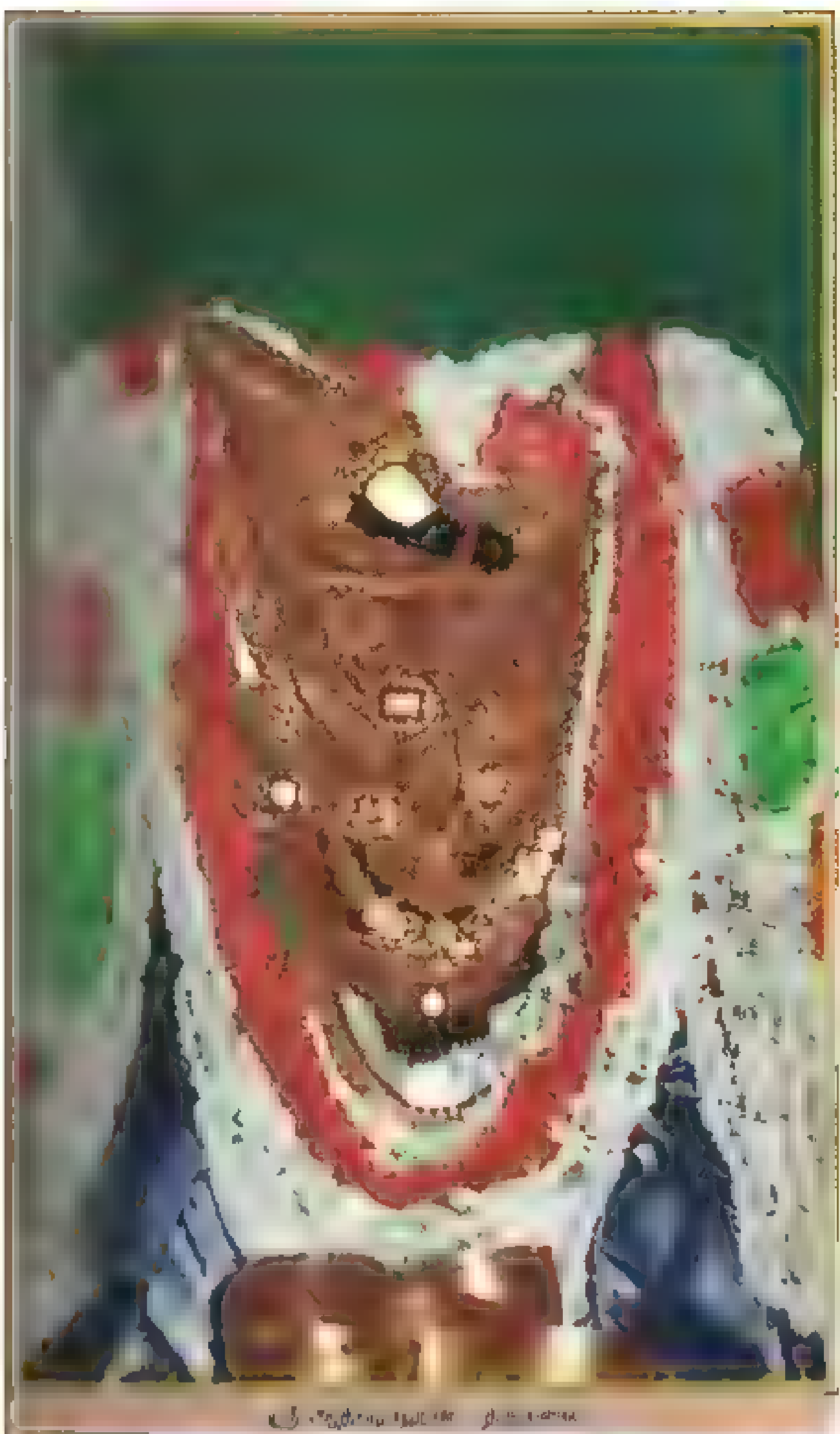
ஸூகர: டல குட்டிகளைட டோடுவது உலகததையே
படைக்குமவன்.

க்ருஷ்ட உயரமான இடங்களை இழுத்து கரைகளை சமமாக
இடுகிறான்.

கோல உடம்பை ஒடுக்குவது தன் குட்டிகளோடு சோந்து
ஒடுக்குவது. உலகததையே தனக்குள் ஒடுக்குவது

டோத்ரீ நீண்ட வாயடைத்தது.

பிரி வாயால் பூமியை கிளறிடது.

புறவாழ்விதது தனி வழியே செல்வது

புறவாழ்வு வலிமைபான கடைவாய்ப்பலம் கடைபது

புறவாழ்வு நீண்டது, பருத்தது

புறவாழ்வு சிலிரத்த மயிரோடு கூடிபது

புறவாழ்வு வரை கெட்டியாகவும் வலிமைபாகவும் ஆவது

புறவாழ்வு பிழை பிழைபது

புறவாழ்வுகளில் உரடலமானவை கேழல (ஆண்டன்றி) ஏனம்,
கேழல (ஆண்டன்றி)

புறவாழ்வு ஹஸ்ர நாமத்தில் வீஷ்ணுசார்பா 538-ம் திருநாமம்

புறவாழ்வு 539-ம் திருநாமம் வரை வராஹ அவதாரத்தை விளக்குகிறார்

புறவாழ்வு கொணைடைகள் உடைபவன்

புறவாழ்வு தேவாங்களை பரண்பதிலிருந்து காதத முதலவன்

புறவாழ்வு பெருங்கேழைபறகள் உடைபவர்

புறவாழ்வு பமன் போன்றவற்றிரண்டாகக் கொண்டவன்

புறவாழ்வு பெருங்கேழலார்

புறவாழ்வு துழியை மீட்டு அடைந்தவன்

புறவாழ்வு குணடான பல திருநாமங்கள் போலே அவனுக்கு

புறவாழ்வு அடங்கா குணங்களும் உருவங்களும் உண்டு.

புறவாழ்வு தாழ்ந்தபோலே பல திவ்ய தேசங்களிலே தாசனம்

புறவாழ்வு அவனுடைய பல ரூபங்களில் சிலவற்றை

புறவாழ்வு சொல்லோம்

பாடிவரை தம் ஐயனாரை தூண்டாநில
 மனம் ஐயி மாடுமபோது,

மேலும் மாப்பிடியோடு
 மனம் தூண்டபொருது * விரிநததீ
 மனம் முதுதுதிர்க்கும வேங்கடமே
 *மேலொருநாள்

மனம் முது கொண்டான்மலை

- மூன்றாமதிருவந்தாதி *

மனமகிறா அதாவது ஆணை தன காதலியான
 மனம் தூண்டபொருது * விரிநததீ
 மனம் முதுதுதிர்க்கும வேங்கடமே
 *மேலொருநாள்
 மனம் முது கொண்டான்மலை
 - மூன்றாமதிருவந்தாதி *

மேலும் நாம இப்போது வாழ்வது சவேத வராஹ
 மனம் தூண்டபொருது * விரிநததீ
 மனம் முதுதுதிர்க்கும வேங்கடமே
 *மேலொருநாள்
 மனம் முது கொண்டான்மலை
 - மூன்றாமதிருவந்தாதி *

திருமஹாகுரு முறட்டை அரசனான சிபிசசகரவாததி ஒரு
 மஹாத் தன் டடைகளோடு திருவெள்ளறையில் தனது
 காமாங்கிணான அட்டோது ஒரு வெள்ளை டனறி டோகருக
 காமாங்கிணான அட்டோது அனை படை வீரர்கள் தூரத்திச செல்ல பனறி ஒரு
 புருருக்குள் மறைந்தது விபந்த அரசன அருகில் தவம் புரிந்து
 கொணடிருந்த மாககண்டேய முனிவரை வினவ அவா
 கூறிடபடி புருருக்கு டாலால் மஞ்சனம் ஆட்டினான உடனே
 எமடெருமான அங்கேயே சவேத வராஹனாய காட்சி
 அளித்தான இன்றும புண்டரீகாசுஷனாய் அருள டாலிககின்றா
 ஆதிவராஹனைமே இததிருத்தலம் தன்னுள கொண்டபடியாலும்
 ஆதிதிருவெள்ளறை என்று வழங்கப்படுகிறது

திருமங்கைமாழவா திருவெள்ளறையைப் பாடுமடொழுது

மானவே லொண் கண்மட வரல்
 மண்மகளமுங்கமுந்நீப பரப்பில
 ஏனமாகியனறிருநிலமிடந்தவனே
 . . . திருவெள்ளறை நின்றானே

(பெரிய திருமொழி - 5 - 3 - 5)

“ஆமிப்பிராட்டி தண்ணீரில் மூழ்கிய போது ஏனமாப்ப
 றிறது பூமிடை இடநது காதத வராஹனே! திருவெள்ளறையில்
 நின்றவனே எனக்கு அருள்புரிய வேண்டும” என்கிறா

புரட்சிப் புண்புராணத்திலும், புரட்சி கலகத்திலும்
மக்களாக வரிசைப்படுத்திக் கூற முடிகிறது. முதலில்
புரட்சியாளருதையே எடுத்துரைக்கத் திறந்திருக்கின்றனர் எனினும்,
புரட்சியாரைட்டாடுமெனமுது.

பெரியதமான, உமடர் ஆளும் அரணை
பெரிய கழுனனானாய்”!

(பெரிய திருமொழி 774)

1997ஆம் ஆண்டு கலப்பத்தின் ஆதிபிஸேபே தோன்றியவன்
1998ஆம் ஆண்டுகிறார்

ஆது மட்டுல்லாமல் தசாதவதார டாட டில திருமங்கை
 ா வராஹனை வர்ணிகும டோது
 டலகேழினோடுமுடனேஃ
 . . . ஆதிமுன ஏனமாகி அரணாக மூர்த்தி . . .

(பெரிய திருமொழி 11 4 3)

111 த. வராஹடபெருமானே உலகுககு காரணம் என்கிறாரா

தீவிரவாதிகள், தஞ்சை மாமணிகோயில், 1990-ல் ஆதிபவையம் ஆதிவராஹ சேஷதரங்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

சூதிவரஹன, டழமைடானவன, மூத்தோன, உலகுக்கு
மாம் ஆகையால் அவனை தாம் கண்ட நல்ல புகலாக
புறவர்கள் வழி காட்டினா.

மஹாவராஹன்

திருமாஸின் பலலாயிரம் நாமங்களுள் உலகம் முழுவதும் மஹாவிஷ்ணுவாகியான என்று பொருள்படும், விஷ்ணு' என்னும் நாமம் (பரமபொருளை குறிக்கும் "பரஹமம்" என்னும் சொல்லுக்கு நிகர்பெரிபவன் என்று பொருள் இயற்கையான தன்மைகளாலும், குணங்களாலும், உருவத்தாலும் தானே நிகர்பெரிபவன் என்பதை புரிபவைப்பதற்காக பரப்ரஹமமான விஷ்ணு வராஹனாய் ஆளவிட முடியாத உருவம் எடுத்துக் கொண்டான்.

காண்போர் கண்களையும் மனதையும் விபகக வைக்கும் அவன் உருவத்தை கண்டவுடன் மஹரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் தங்கள் உள்ளத்தை வெளியிட்ட பாடல்களை பாடினோம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணததில் பராசர மஹரிஷி வராஹனை வர்ணிக்வும் பொழுது,

ஸாமஸுவர துவநி: ஸ்ரீமான் ஜகர்ஜ பரிக்ரம்

பத: ஸமுத்தக்கிப்ய த்ராம ஸவதம்ஷ்ட்ரபா மஹாவராஹ.

ஸபுடபத் மலோசன: |

ரஸாதலாது த்பல பத்ரஸநநிப: ஸமுத்திதோ நீல

இவாசலோ மஹான் |

(ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணம் 1 4.25,26)

மஹாபுருஷன் தன் கர்ஜனைபால, ஸாம வேததவணிபோல அழகரிக கொண்டு தன் கொம்பின் நுனியில் பூமியைத் தாங்கி உலக லோகத்தில் இருந்து, நீலோத டலத்தின் இலை போன்ற

Figure 1. Large carved stone or metal structure, possibly a ceremonial object or a large vase.

பெரும் உருவத்தோடு வெளிப்பெயர்ந்தார்
 அம்மையிலிருந்து எழுந்த பெருமூர்த்தியைத் தெரிந்த
 மூலக்கள் ஐந்தாவது லோகமான ஜ்ஞா லோகத்தில்
 தன்ன முதலான போகிகளை அளித்த பருத்தின

“பஹாவராஹ: ஸபுடபத்ம லோசன:”

மொழியில் சொன்னதை நமமாழ்வார் தமிழில்

“பெருங்கேழலா தம் பெருங்கணமலர்ப்
 பீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழ வைத்தார்”

(திருவிருத்தம் 45)

பாரததார இருவருமே வராஹன அனைத்திலும்
 விபவன என்றும் தாமரைக் கண்டடைத்தவன என்றும்
 பாரதநாகப் பாடியுள்ளார்கள் வடமொழியும் தமிழும் இடபடி
 காராதது செலவதாலேயே நம பூர்வைஷ்ணவ
 பரதத்தில் உடயவேதாந்தம் இரண்டு கண்கள் போலே
 லோகம்.

வராஹனின் உருவ அளவை மற்றொரு சலோகத்தில்

“குரமத்யக் தோயஸ்ய மேரு கணகணாயதே”

(எவனுடைய கால குளம்பல அகப்பட்டமேரு கணகண
 மூலி எழுப்புகிறதோ) என்று வடமொழியில் உள்ளதை
 ஆழ்வார் திருத்தெற்றியம்பலம் எனனும்
 பதேசத்தை பாடுமபொழுது.

ரிலம்பினிடை சிறு பரலபோல் பெரியமேரு

திருக்குளம்பில் கணகணடபத் திருவாகாரம்
குலுங்கு நிலமடநதை தனை இடந்து பல்கிக

கோட்டிடை வைத்தருளிய எனகோமான்
கணகர். (பெரியதிருமொழி 4-4-8)

(வராஹன தன திருக்குளம்பிலே, சிலம்பு எனனும
நோய்நாணத்தில அகப்பட்ட சிறுபரலகலபோலே, மேருமலையே
கணகண என்று, ஒலிகக திருமார்பில் எழுந்தருளி இருக்கும் பூநீ
மஹாலக்ஷ்மி அசைப்ப பூமி பிராட்டியை இடந்து தன கோரைட்
பற்களிலே மாணிககம் அழுந்தினாப்போலே வைத்தான்!
அவனை எனக்கு எவ்வாமி) என்கிறார்

மேரு மலை, குளம்பில் சிறுபரலபோல அகப்பட
வேண்டுமானால் அவ்வுருவத்தின அளவை நமமால்
கற்பனைக்கூட செய்து பாகக இயலாது வராஹனுக்கு
இவ்வளவு பெரிய உருவத்தை எடுத்ததென்கொள்ள வேண்டிய
அவசியம் என்ன? என்பதை நம் முன்னோர்கள் பல வழிகளில்
புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு பொருளை நாம் தூக்கும் போது அப்பொருளை
நாமமோடு ஒப்பிட்டால் அது எவ்வளவுகெவ்வளவு
பெரியதாகவும் நாம் எவ்வளவுகெவ்வளவு பெரியதாகவும்
நாம் கருதினோமோ அத்தனை எளிதாக அனாதாமாக தூக்கலாம்
பொருளும் அலுவகாமல் குலுங்காமல் இருக்கும். வராஹன
தூக்கும் பொழுது அதைவிடப் பனமடங்கு
பொருள்தான் சரமமின்றித் தூக்கினார் பூமியம் அலுவகாமல்.

வராஹன தூக்கும் பொழுது நமமாவார்

மேலில் ஏழ் மண்ணும் தானத்தவே * பின்னும்

மேலில் ஏழ் மலை தானத்தவே * பின்னும்

மேலில் ஏழ் கடல் தானத்தவே * அப்பம்

மேலறி இடந்து எயிறநில கொண்ட நாளே

(திருவாய்மொழி 7-4-3)

வராஹன் பூமிடை தூக்கும் பொழுது மணத்தருநம்
மலை, மலைகளும் பெயராமல், கடலில் தண்ணீரும்
மேலில் பூடபோலே எடுத்து தன் கோரைபடலலில்
நாலை” என்று உள்ளம் உருக விவரிககிறார்

பெரியபயம் அதில் உள்ள எளியவர்களாகிய நமனபயம்
மேலறி காப்பதிலே வராஹனுக்கு இருக்கும் ஊற்றத்தை
மேலறி நாளே மயிக கூசசெரிகிறது

பெரிய உருவம் கொள்ள மேலும் ஒரு காரணம் உண்டு.
மேலறி விருந்ததுககாக நமவீட்டுக்கு அழைத்தால் அவர்கள்
மேலறி இருந்தாலும், சிறிதளவே உண்பவர்களாக
மேலறி, நாம் பத்துடபேர் உண்ணும் அளவுக்கு சமைத்து
மேலறி, இது விருந்தோம்பலின் பெருமை வராஹனுக்கு
மேலறி காப்பதில் இருக்கும் மேலறி காரணமாக
மேலறி தவிட பலமடங்கு பெரிய வடிவு கொண்டான்

வராஹனின் பெரிய வடிவத்தை நோக்கும் பொழுது
மேலறி அடியார்களான நாம் மிகப் பெரியவனை
மேலறி நககிறோம், அதனால் மலை போன்ற நம் வினைகள்
மேலறி விலகிவிடும் என்ற நம்பிக்கையும நிமமதியும்
மேலறி நாம் கண்ட நல்லது வராஹனே எனபதற்கு இது ஒன்றே
மேலறி

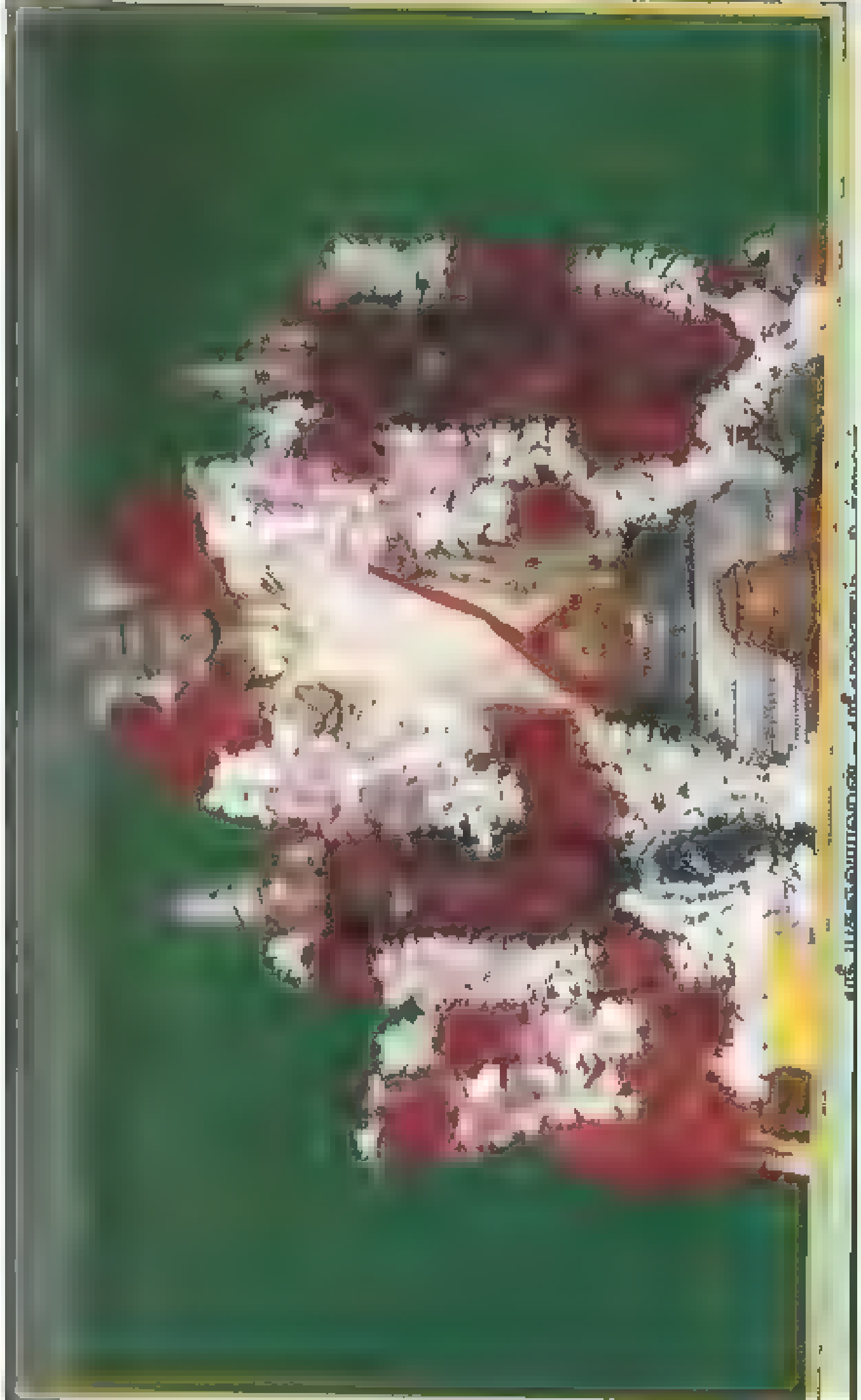
யக்ஞ வராஹன்

இயநதிரமாக ஒபனிலலாமல இயங்கும் இவ்வுலகத்தில் யக்ஞ நிம்மதியையும் புத்துணர்ச்சியையும் தருவது கதிமராககம். உண்மையான அன்புடன் பகவானை சிந்தித்து வணங்கி வழிபடுதலே யகதி. இறைவனை பூசிப்பது யகதியில் முக்கியமான ஆங்கும யாகம், ஹோமம், தவம், புஷ்பாரச்சனம் எல்லாமே தேவனை பூசிப்பதற்காக செயல்படவை. இறைவனுக்கு தொண்டு செய்யும் இச் செயல்களால் நம் அனாதிகாலமான வினைப்பயன்கள் விலகும். "யஜ்" என்றால் தேவபூஜை என்று பொருளடடும். யாகம் யக்ஞம் என்றாலே தேவபூஜை என்று பொருள் சுபநலம் இல்லாமல, நாம் செயதோம் என்கின்ற இறுமாப்பும இல்லாமல தொண்டு புரிவதே சாலச சிறந்தது இங்கு ஓர் ஐயம் எழும் நாம் செயததை. எப்படி நாம் செய்தவிலலை இறைவனே செயவிததான் என்று நம்ப முடியும் இந்த ஐயத்தை கண்ணன் கீதையில் தீர்த்து வைக்கிறான்

“அதற்கும்ஹி ஸாவ யக்ஞாநாம் போகதா ச ட்ரபு ரேவ ச”

(உலகில் செய்யப்படும் வேளவிகளும், வேளவியின் உண்பவனும், வேளவியின் தலைவனும், வேளவிகளுக்கு உண கொடுப்பவனும் எல்லாம் நானே) என்கிறான் கண்ணன்

யக்ஞமும், அதைச் செய்யும் நாமும், அவனுடைய உண்பவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை

புறவனும் அவன இப்படி இருக்கையில் எந்த
 அளவு அளவும் நாமே செயதோம் என்று எண்ண வந்திடுமே
 தனக்கென, என்று கீதையில் கண்ணன் தெய்வமாக விளக்கி
 தனக்கென புகழ்கதில் விளக்கட்டும் உயர்க்கு சாந்ததுக்கள்
 தனக்கென நேரே கண்டால் எதுவும் சடகெனது புரியும்
 தனக்கென வராஹப்பெருமான தன பெரிய உருவத்தாலே
 தனக்கென விதமான பாகங்களும் பகளுங்களும் என்று தன
 தனத்தினபோது தனனை பகளுவராஹனாக ரிஷிகளுக்கு
 கொடுக்க அவர்கள் அக்காட்சிபை படம் பிடித்தாட
 தனக்கென விளக்குகிறார்கள் பூர் விஷ்ணு புராணத்தில் பராசரா,
 வேதாஸ்தவ யூபதும்ஷ்டர த்ந் தேஷ்*

பகளுஸ்சிதயஸ்ச வக்த்ரே|

பகளுஸ்ச ஜிஹ்வோஸி தநாருஹாணி த்ர்டா₄ பரபோ₄

யகளுமாமஸ்தவமேவ|

(பூர் விஷ்ணு புராணம் 1-4-32 36)

என்று தொடங்கி பகளு வராஹனின் திருமேனியை
 பகளு வராஹனின் நான்கு கால்களே நான்கு வேதங்கள்
 என கோரைட பற்களே பாகத்து யூபஸ்தம்பம் ஆகும்
 என கொடுக்கப்படும் ஹவிஸஸை உண்பதால் அவன
 தனக்கென பாகங்கள் சிவந்து நீண்டு இருக்கிற நாகு வேளவிததீ,
 தனக்கென தாப்பங்கள் பகளுத்திற்குக் காலமான பகலும்
 தனக்கென அருண்டை இரண்டுகண்கள், யாகங்களில் நெய்விட

பொருளாக கருவிமான 'ஸருக' அவன் மூக்கு, இப்படி பகரு
பொருளாக இருந்து உலகத்துக்கெல்லாம் மங்களம்
அளிக்கிறான்.

மேலும் வராஹனே பகரும் முதலானவற்றால்
அண்ட பப்படுவன எனபதை பொய்கை ஆழ்வா தம் முதல
திருப்பந்தாதியில் விளக்குகிறார்

செவிவாய் கண்மூக்கு உடலென்றைம்புலனும் * செந்தீ
அவிகால் நீர் விண் பூதமைந்தும் * அவிபாத
ஞானமும வேள்வியும் நல்லறமும் என்பரே, *
ஏனமாய நினைநர்க்கியல்பு

(முதல்திருவந்தாதி - 12)

கண், காது, மூக்கு முதலான ஐம்புலன்கள், பஞ்ச
புதங்களால் ஆன உடல், ஞானம் முதிர்ந்த பகதி, பாகம்,
பகரும, ஹோமம் முதலிட காமங்கள், பகுத்தறிவு, ஆதம்
காமம், ஆகியவை வராஹனை அடைவிகளும் சிறந்த வழிகள்
ஆகியவகளை ஸாதனமாகக் கொண்டு பெருமானை
பெற விரும்பும என்ற பொருள்பட முதல உரை உரைபாசிரியர்,
அவ்வாறு விட உயர்ந்த கருத்து வெளிப்படுமபடி
பொருள் கூறுகிறார்

வராஹன் எதைபுமே எதிர்பாக்காமல் ஆசையோடு
பொருள் காத்திருக்கும்போது உடலும், பகதியும், பகருமும்,
பகருமால் ஆவன அடைவிகளும் வழிகள் என்று

செய்து அகலே! அறிவில்லாதவர்கள். நான்குநாட நல்லது

பாகமாவது சொன்னபடி அவனே அவனை

பாகமாவது, வேரொன்றல்ல. யக்ஞ வராஹனை

பாகமாவது வழியல்ல. வராஹன் திருவடிகளே சிறந்த

பாகமாவது உணர்வேண்டும் மற்றும் பாகம் யக்ஞம்

பாகம் யக்ஞ தேவதைக்காக அக்னியில் தயிர், நெய் போன்ற

பாகங்கள் ஆஹுதியாக கொடுத்து, இவை

பாகம் யவை அல்ல, உன்னுடையவை, என்ற

பாகத்தோடு இருப்பது. யக்ஞ வராஹனிடத்திலும் நம்

பாகம், காது முதலான புலன்களை ஸம்ஸ்பிதது, இவைகள்

பாகம் யவைகள் அல்ல உன்னுடையவை என்ற

பாகத்தோடு இருக்க வேண்டும் அவன் திருமேனிக்

பாகம் சகதியால் நம்புலன்கள் எளிதாக கட்டுப்பட்டு ஆதம்

பாகம் பிறந்து பக்தி மலரும்.

பாஹாரு வழியால் வராஹனை அடையமாட்டோம்

பாஹாரு கையேந்தி மற்றொரு தாழ்ந்த பயனை

பாஹாட்டோம். அவன் திருவடி டைத்தாலே அவனை

பாஹம். இதுவே ஆழ்வாரா காட்டிய நலனது.

லக்ஷ்மீ வராஹன்

புமாதேவிபை   காப்பதற்காக   வராஹன்

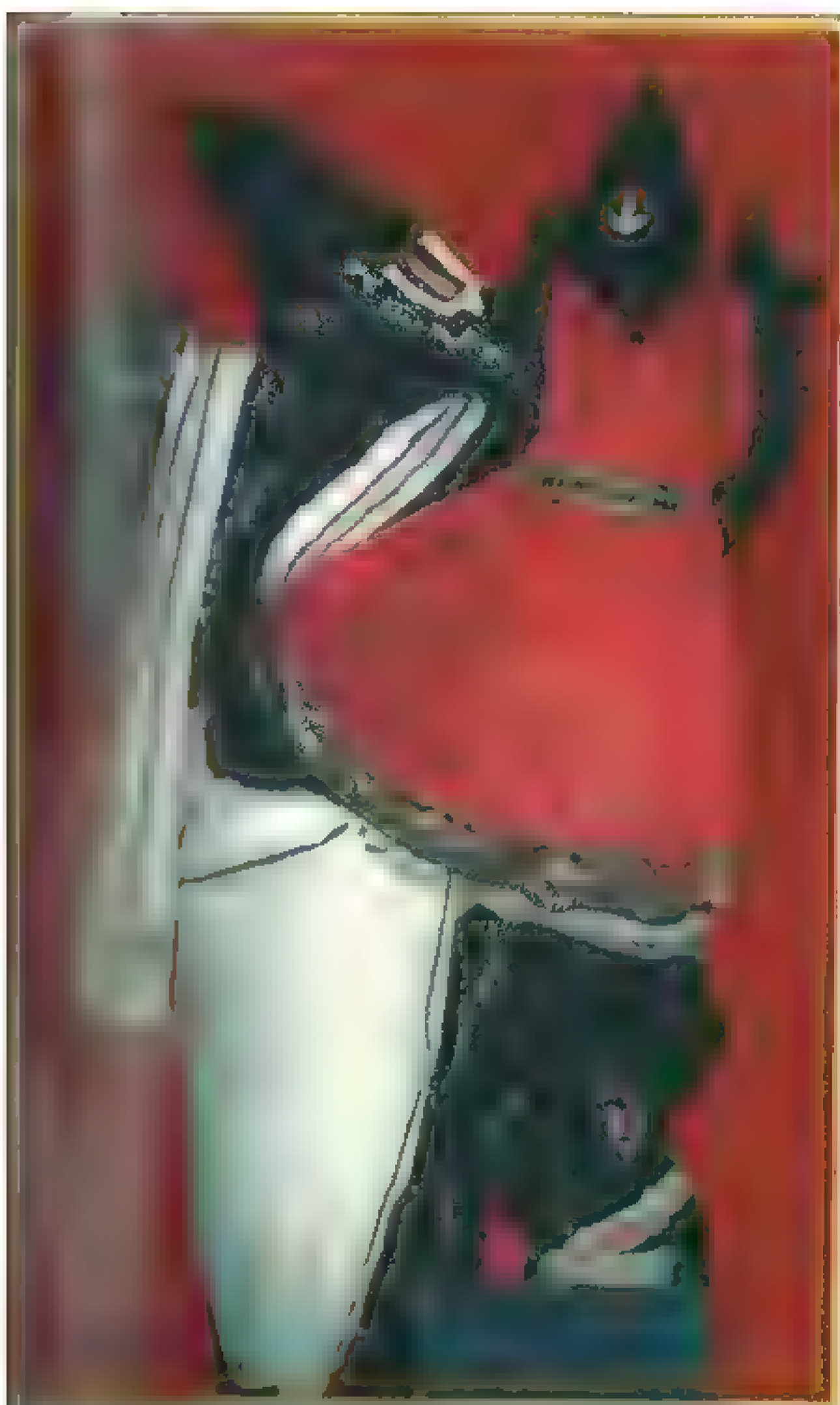
கம்பரரிததிருந்தாலும் அவன் எட்டோதும் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மிபை
பெ (1) பிரிபாதவன் ஸ்ரீ விஷ்ணு பராணத்தில் பராசரா,

(1) துபையேஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ ஸ்ரீ அநபாயி நீ
தே வதவே தேவதேவோபம மநுஷ்யதவே ச மாநுஷீ||

(2) என்ற உலகத்துக்கே தாயாகவும் விஷ்ணுவின் திரு
பாபை விட்டுப் பிரிபாதவளாகவும் இருக்கும் ஸ்ரீ தேவி, அவன்
எப்படிப் பிறந்தாலும்கூட வே பிறந்து அருள் பாலிக்கிறாள்
என்றாராபை

(3) துக்ஷித நித வெளிபட்டுத்தவே வராஹபெருமான்
திருவிடெவந்தை என்னும் தொண்டை நாட்டு திருத்தலத்தில்
எழுந்தருளியுள்ளான்.

சென்னையிலிருந்து திருக்கடலமலை (மகாபலிபுரம்)
செல்லும் வழியில் அமைந்துள்ளது திருவிடெவந்தை இதன்
நல வரலாற்றுநிகழ்வும் சுவையானது. முன டுகத்தில் மேகநாதன்
மகனும் அரசனின் புதலவனான பலி அரக்கார்களுக்கு
மற விபாக தேவர்களுடன் புத்தம் செயது அவர்களை
பென்றான் அந்த டாவம் போக இததிருத்தலத்திற்கு வந்து
பெ. ப. பானைக குறித்து தவம் செய்ப திருமாலும்
மகாபலிபுரத்திலே வராஹ தீர்த்தம் என்னும் திருக்குளத்திலே
அப்பதம் காட்சியளித்தாரா.

எவரலாறு இவ்வாறு இருக்க, ஸரஸ்வதி
 தவம் புரிபும காலவரிஷி என்னவா ஓர் ஆண்டில்
 அமசமாக 360 பெண்களையும் பெற்றாள்
 திருமண வயது வந்தவுடன் மணம் முடிக்க
 செய்து இத்திருத்தலத்திற்கு வந்து வாய் தாநம்
 என்ன வேண்டினா இறைவனும் ஒரு பாதாமசநரி
 வந்து ரிஷியின் 360 பெண்களையும் தினம் முன்
 திருத்தலபாணம் செய்து கொண்டு கடைசிநாள்
 மட்டமாக 360 பெண்களையும் ஓர் உருவாகி
 மீட்டில் வைத்து தாசனம் தந்தா அவளே திருமணம்
 வசனமிடை தள இடது பக்கத்தில் வைத்து 'படிபட்ட
 எந்தை' என்று இத்திவயதேசத்துக்குட பெயர்
 பெற்றது பெருமானுக்கும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ வராஹா என்று
 பெயர் திருநாமம் ஏற்பட்டது இவ்வாறு
 உண்டான உதஸவ மூர்த்திக்கு
 'பெண்பெருமாள்' (தினமும கலபாணம் செய்து
) என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது எல்லாப் பெண்களுக்கும்
 திருமகளாக ஆனபடியால் 'இவ்வாறு தாயாருக்கு
 உல நாச்சியா' என்ற திருநாமம் பிறந்தது

வெந்தையப் போல வலவெந்தைப் பெருமானும்
 தெரிபுமா? திருவிடவெந்தையில் உள்ள
 மூர்த்தி மாமல்லபுரத்து மன்னன் ஒருவன் பகதிபோடு
 தாசனம் தாசித்தது செலவான வெகுதூரம் வருவதால்
 தினமும பட்டம் கஷ்டத்தைக் கண்டு பொறுக்காத
 மாமல்லபுரத்திலேயே கோயில் கொண்டு தங்கி வந்தது

புத்தலில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோடு ஸேவை ஸாதிககிறான் இந்த லக்ஷ்மீ வராஹனுக்கு “திருவலவெநதை” என்ற திருநாமம் வழங்கட்டடுகிறது.

திருஇடவெநதை லக்ஷ்மீ வராஹனை பத்து பாகரங்களால் மங்களா சாஸனம் செய்யும் திருமங்கை ஆழ்வார் ஒரு உயாந்த கருத்தை நமக்கு புரிய வைக்கிறார் இதை உணர்ந்து நடப்போர்க்கு ஒரு குறையும் இல்லை

திவனும் வெண்மதிபோல திருமுகத்தரிவை

செழுங்கடலமுதினிற் பிறந்த

அவனும் நின்னாகத்திருப்பதுமறிந்தும ஆகிலுமாசை

விடாளால்

குவளபங் கண்ணி கொல்லியம் பாவை சொல்லுநினதான்

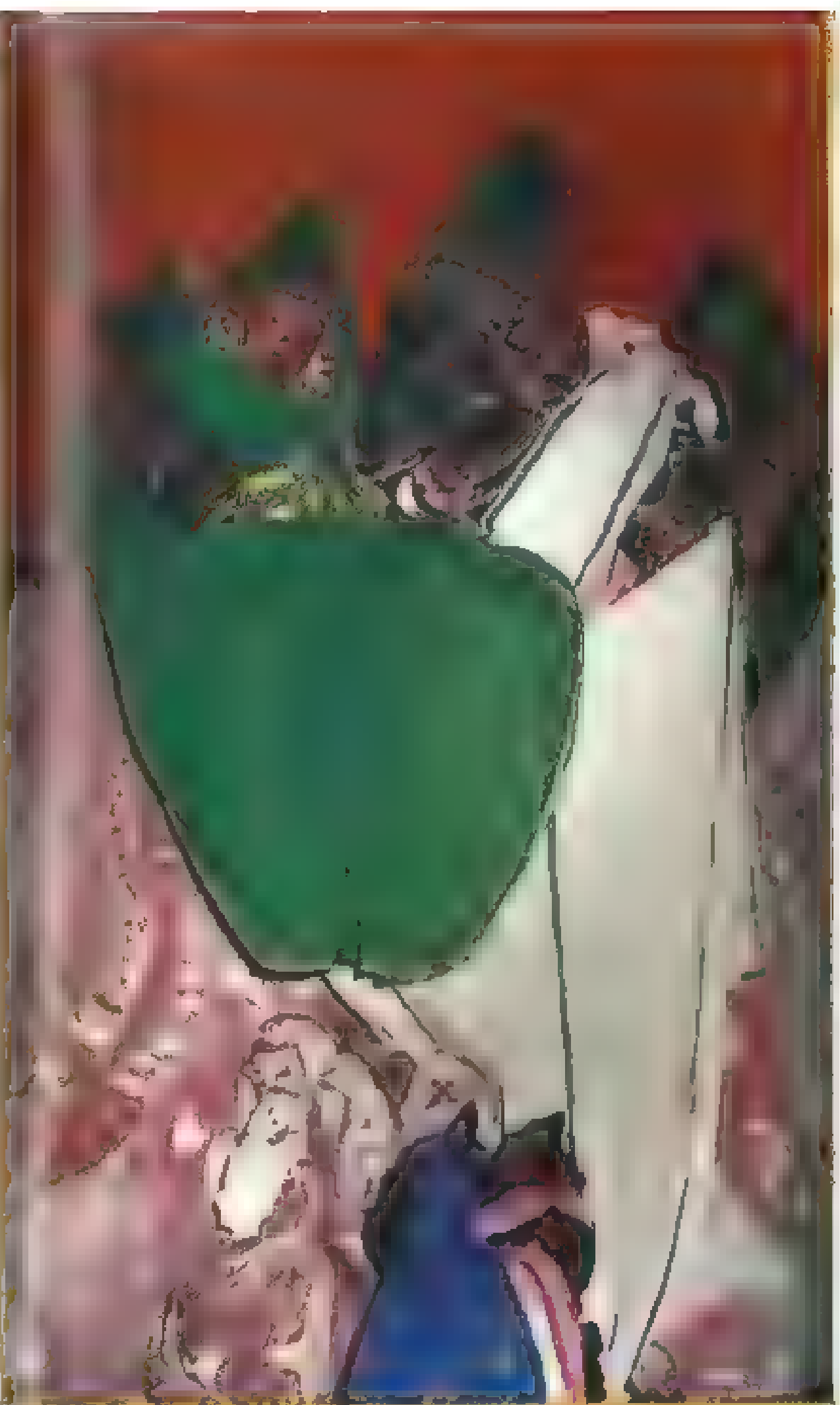
நயந்திருந்த

இவளை உனமனததால் என்நினைந்திருந்தாய்

இடவெநதை பெநதைபிரானே.

(பெரிய திருமொழி - 2, 7, 1...)

இவ்வாறு திருமங்கை ஆழ்வார் பெண்பாலனையில் (நாயிகா பாலத்தில்) பாடுவது ஆழ்வார் என்னும் தலைமகள், பெண்பாலனையான பெருமானை அடைப முடிபாமல் துடிட்டதைக் கண்ட ஆழ்வாரினதாட மனவருத்தப்பட்டு திருவிடவெநதைப் பெருமானின் ம முறையிடுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. பெருமானே என மகள் உனமேல் மிகக் காதலால் என்னை உனமேல் அவள் காதலை குறைப்பதற்காக ஏற்கனவே

ஸ்ரீ வராதாபதிபுரமான திருவலகிஷந்தை (மஹாபகிபுரம்)

திருமணமாகி ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிஸை திருமாபிலேபும இடது
பக்கத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்' என்று
பிசானனேன அவள் உன் கோயில் பெருது உன்னை
திருமகளோடு தாசித்த பிறபாடும தன் ஆனந்தை விட
மாறுகிறாள் இடபடி ஏங்கும் என மகளான பரகால நாயகினைப்
பற்றி நீ உன் மனத்தில் என்ன நினைக்கிறாள்?" என்று தாயா
யினவுகிறாள் உலக இயலபில் கலயாணமான ஆனந்தனை
மற்றொருத்தி காதலிக்க மாட்டாள் ஆனால் இங்ங் பரகால
நாயகி லக்ஷ்மியை வராஹனிடம் கண்டபின்பும காதலித்தாள்
என்றால் இது உலக இயலபிலிருந்து மாறுபட்ட தெய்வீக
காதல இதுவே பக்தி. எனப்படுகிறது மேலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ
மரபுபட்டி திருமால் ஒருவனே பருஷன் ஸ்ரீதேவி நாயகி பார்
தொடக்கமாக நம் ஈறாக மற்ற ஆனந்தங்கள் ஆனந்தம்
அவனுடைய மனைவிகளே பெருமானிடம் வசிக்கிறது
எத்தனை அனுபவமும் உரிமையும் உண்டோ அந்த அனுபவம்
ஒவ்வொரு ஆதமாவுக்கும் உண்டு.

தன் தாயாருக்கு பரகால நாயகி என்ன நிலை
சொல்லியிருப்பாள்!

பரஹமசாரி வராஹனிடம் கண்டபின்பும காதலித்தாள்
அருகில் லக்ஷ்மீ உள்ளதைத் தவிர்த்துவிட்டு மாறுபட்டாள் என
திருமணம் நிச்சயம் நடக்கும் என்றா பரிகாரத்தை ஏற்பட்டது"
என்றிருப்பாள். சரணாகதி தருவதோ பரம புஷ்ப முனனிட்டுப்
பெருமானைப் பற்றினால் உலக நிலையம் உண்டு கண்டதே
ஆகையால் நான் கண்ட நல்லது வராஹன் நான் நிச்சயமாக
கண்ட நல்லது லக்ஷ்மீவராஹன்

கோல வராஹன்

தருமால் ஸமஸாரிகளை தனடால் எடுத்து டகதியை
 மயக்க பல முயற்சிகளை எடுக்கிறான் முதலில்
 மூர்ஷையையும், வேதங்களையும் கொடுத்து உணமைப
 டுமாநளை உணரச் சொன்னான் அது புரிமாதபோது தானே
 மயந்து முன் உதாரணமாக வாழ்ந்து காட்டினான் அதிலும்
 தபந்தாதபோது ஆழவார்களையும், அடுத்து ஆசாரியர்களையும்
 நிரப்பித்து உலகோக்கு உபதேசிக்கச் செய்தான் நம் மனது
 அதிலும் எடுபடாவிடில் கடைசி ஆயத்தத்தை
 மயமாட்டுத்துகிறான் அதுவே அவன் வடிவழகு. அவன்
 உருமேனி அழகில் எடுபட்டு தோற்காதா உண்டோ! எதற்கும்
 மயங்காத கல் நெஞ்சம் படைத்தோரும் அவனுடைய
 மயவண்ண நறும் குழல் அழகையும், பறித்துக் கொண்டு
 மேலாக நெற்றியையும் கோல நீள கொடி மூகன்கடையும்,
 சூரியர் கண்களையும், கனிவாடையும், நீலமேனியையும்
 மாரங்கு தோள்களையும் கண்டு உருகுவா வேடனான்
 மயமானும் அரக்கியான சூப்பண்கை, 6 குரங்கினத்தில் பிறந்த
 தருமையும் இராமனின் வடிவழகில் தோற்றாகள்

அவதார காலத்தில் வராஹப தெருமானின் வடிவழகை
 மயவணிக முடியாமல் ரிஷிகள் வாயை எதிர்ப்போவார்கள்
 மயவணிக ஆழவார்கள் அவன் அருளாலே மயமாடும், மயதியும்
 மயமாடும், அவனே தன் அழகை வெளிப்படுத்த அவர்களை கண்டு
 மயமாடும் கரங்களால் வராஹனின் மயமாடும் அவயத்தின்
 மயமாடும் சித்திரம் வடிவடது போல எழுதி வைத்தார்கள்,
 மயமாடும் மயமாட்டு அனுபவிப்போம்

‘கோல’ என்றால் அழகு ‘கோல வராஹன’ என்றால் வடிவழகிய வராஹன என்று பொருள் வராஹனின் கிரேஷ் கடாஷம் பெற்றிருந்த தம்மாழ்வார் தன் திருவாய்மொழியில் அவனை ஒரு நாளும் பிரிப மறுக்கிறார்

கோலமலாப பாவைக்கன்பாகிய என்னைனே கோல

நீலவனாயிரண்டு பிறைகவ்வி நிமிர்ந்தாப் போலே
கோலவராக மொன்றாய நிலம் கோட்டினை நக

கொண்ட வெந்தாய

நீலக் கடல கடைந்தாய உன்னைப் பெற்றினி

போக்குவனே

(திருவாய்மொழி 10:10:7)

“அழகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியிடத்தில் நீ கோலம் கொண்டடியால் அவள் நிழலில் ஒதுங்கியிருக்கின்ற அன்புக் காட்டுபவனே! ஓர் அஞ்ஜன கிரி (எம்மால் உருவான கருநீல மலை) நிலாவின பிறை இரண்டை காண்பிப்பவனாடு ஒங்கி வளர்ந்து நிமிர்ந்தாப் போலே நகரம் உருவியதாய் ஒப்புமை சொல்ல முடியாததான வராஹமாய் புகழ்மாய் டிபை கோரைபடல்லிலே வைத்த வந்தவராய் எவ்வளவுப் ஸம்ஸாரகடலில் நின்றும் ஜாக்கிரதையாய் என்று நம்பிக்கை ஊட்டும ஸவாமியே! பாரகம் கடைந்தாய் அடிபார்களைக் காததவனே! நீ கிடைத்தவின் காண உன்னை நழுவ விடுவேனோ!” என்று வராஹனிடம் ஆழ்வார் கட்டுபடுகிறார். பூமிப பிராட்டியைக் காக்க வராஹனாகப் பிறந்தாய். ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைப் பெறப் பாரகடல கடைந்தாய். ஆழ்வாராகிய என்னைக்காக இரண்டையும் செய்த உன்னை விட்டுவிடுவேனோ என்கிறார்.

இப்பாட்டில் "கோலவ ராபாண" என்ற ஆளின் பெயரையே வெளியிடுகிறார். வராஹனாரீஸைப் பற்றிப் பார்ப்பாணனை முட்டு மளவும் உயர்ந்து நின்று வளமாது திருக்கைப் பிள்ளைரப பற்களாலே பூமியை இடந்தான். இதற்கு மகாபாரதம் போல ஒரு ஆழ்வார் ஒரு உயர்ந்த கருதீல மலை, சந்திரனின் மீது மலையாடல்களை ஒடித்து கவனிக்கொண்டு இருந்தது போலும் இவ்வாறு தென்கிறார். சந்திரனில் ஓர் சிறு கருப்பு திட மலையாக இருப்பதும் பச்சை வாணதது பூமிப்பராட்டி, வராஹனின் மீது உயர்ந்தவயிறற்றின ஒரு மூலையில் ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பது போலும் இவ்வாறு கருப்புத் திடடுப்போல் விளங்கிற்று நாமக்கொண்டை ஏறிக் கொண்டு மனைதக் கறபனை எனனும் முறையில் மகாபாரதம் டிவிட்டால் இப்பாட்டின் பொருள் புரிந்து வராஹனின் மீது உயர்ந்தும் நம் மனைத்தை நிறைக்கும்.

பெரியாழ்வார் வராலுனின் (11, 10, 11, 11, 11) மெத்ததில் சித்தரிக்கிறார்.

வானத்தெழுந்த மனழமுதில் (மலைபடுகடவுள்)

காணத்து மேயநது கனித்து விளம்பாறு

ஏனத்துருவாட இடநதவிம மறஹ ஹரிஹ ஹரி

தாளத்தேவைததாளாலிளது, (௧௦௦)

தரணிபிடந்தரனாலின்று முரத்த ம

(பெரியவை 2 ஆகும்) 2 10.3)

“வானத்தில் நீர்கொண்டு வட்டமிடும் பறப்பறப்பாழியை
காததிருக்கும் கருத்த மேகம் போலே வட்டமிடும் சூத மராவறன்
காட்டிலே எல்லா இடங்களிலும் எதிர்ப்பு எதிர்ப்பு எல்ல திரிந்து
கோரைக கிழங்கு முதலிடவற்றை அமுது செய்து, செருகுகுடன

வினையாடி, பூமியைப் ப்ரளய மெய்யாக்கி, உலகத்தை
இடந்தெடுத்தது தன இடது டக்கத்திலே மெய்யாகவே உலகத்தை
நமமை விராஹககடலில் தள்ளினி. உலகம் உலகமாகவே உலகமாக
கண்டவர்களின் மனவெட்டத்தை நீக்கி, உலகத்தை உலகமாக
இல்லாமல் நிறைய பொழிந்தது வளவல தன்மையாகவே
ஆகாமல் முழுகக் கிதககும். பளிச்சிடுவது உலகமாகவே
இருக்கும் அது போலவே வராஹனை உலகமாகவே
தொலைந்து குளிர்வாக உபநதோர தாழ்ந்தது உலகமாகவே
பாடு இல்லாமல் கருணையைப் பொழிவதற்காகவே
ஒடுவான பளிச்சிடும் பிராட்டியே! (11-7-5)
மேகத்தைக் கண்டால் சிறியோரும், பெரியோரும் உலகமாகவே
போடுவா வராஹனைக் கண்டால் அறிவிலியும், அறிவாளரும்
குதூகலிடமா பனறியின் அழகு டாமரனையும் உலகமாகவே

பனறிகு அழகுணடோ என்ற ஐயம் உலகமாகவே
நாராயணன் எதுவாக பிறந்தாலும் தன் பெயரை உலகமாகவே
குணங்களிலும் ஒன்றும் குறைபாமல் பிறந்தான் உலகமாகவே
வேதங்களும் கீதைபம் பனறிகு தலைமையாகவே உலகமாகவே
இருந்து பாததிருக்கிறோமா! ஆனால் நடப்பது உலகமாகவே
ஒன்றாகி இடந்த கேசவன்" (திருவாடகை 11-7-6)
பனறியின் கேசத்தைக் கொணடாடுகிறான் உலகமாகவே
ஒருபடிமேலேபோய் "கள்ளார்துழாம்" (திருவாடகை 11-7-6)
11-7-6) என்று உலகில் எங்கு உலகமாகவே உலகமாகவே
வராஹனின் கேசத்துக்கு குட்டவேண்டும் உலகமாகவே
சொல்லி என? கோல வராஹனின் வலது கை "கோல
கண்ட நல்லது" அழகாகவு உலகமாகவே உலகமாகவே
திருவடிகளைப் பறறக் கசக்கிறான் உலகமாகவே உலகமாகவே
கொடுப்பாரோ!

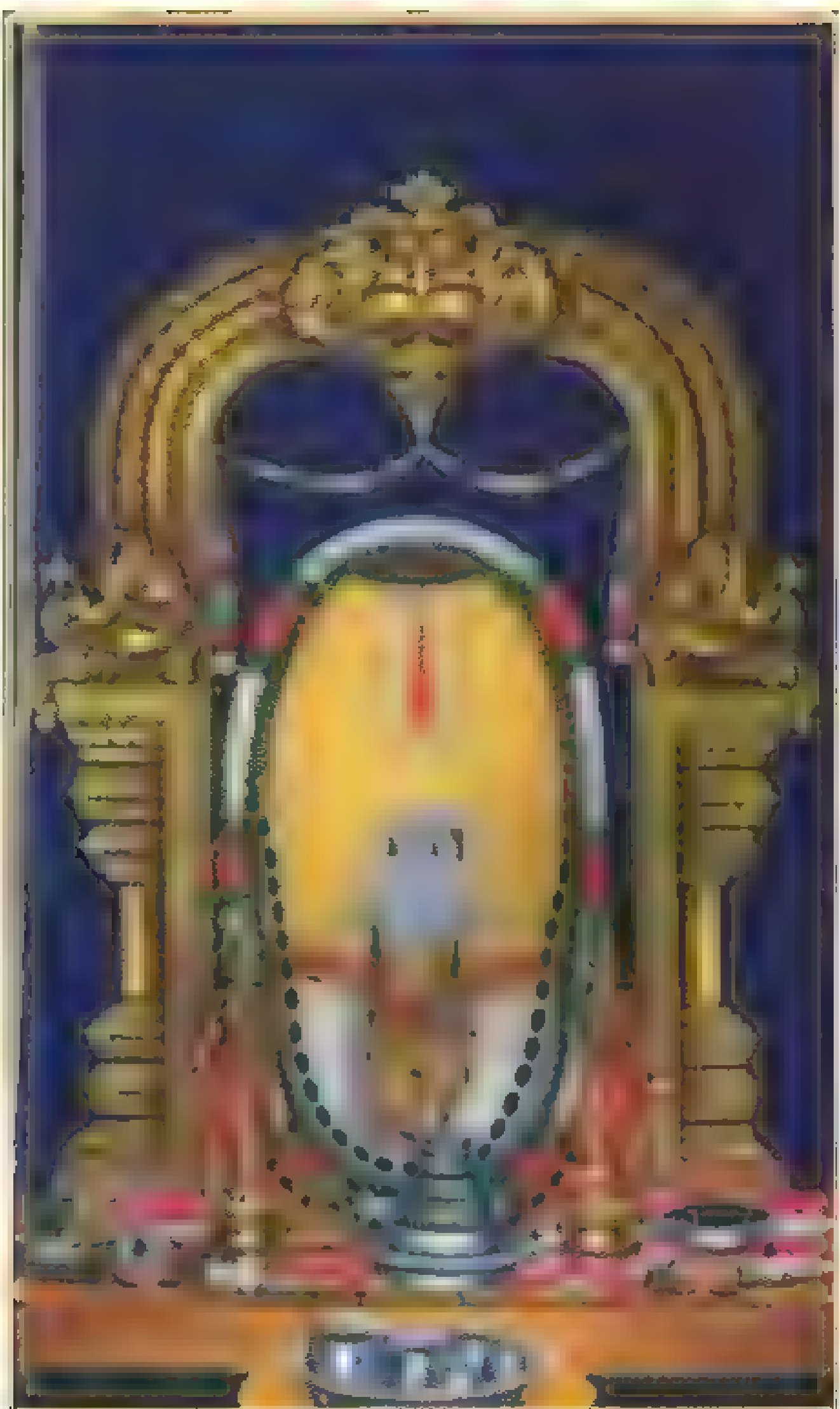
வராஹ நரஸிம்ஹன்

பகவான் செயதருளிப் அவதாரங்களில் சிங்க உருவம்
எளித உருவம் கலந்திருந்தபடியால் நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்கு
சுனிசசிறப்பு

“நருஹரி தசடோ பசபந ஒளத பத்திகம க₄டனாத₃ ட₄தம”

என்று பராசரபட்டா பாடியது பேரல சேராத
இரண்டைச்சோததா நரஸிம்ஹன் பாலையும சாககரைமையும்
கலந்து சாடபிட்டவன், தனித்தனிபேசாடபிட ரஸிகக மாட்டான
மனிதனும், சிங்கமும் ஒன்றிடதே இததனை இனடம் பகரும்
என்றால் திருமாலின் இரண்டு அவதாரங்களே கலந்து
ஒருருக்கொண்டால் அதன் பெருமை சொல்லொணாது
வராஹாவதாரமும், நரஸிம்ஹாவதாரமும் கலந்து வராஹ
நரஸிம்ஹனும். விசாகடட்டிணத்திற்கு அடுத்த ஸிம்ஹாசலம்
எனனும் தீவட சேஷதரத்தில் தாசனம் கொடுக்கிறான்
புமிடபிராட்டியைக் காககக பிறந்த வராஹனும் பக்த
பாஹலாதனைக் காககக பிறந்த நரஸிம்ஹனும் ஒரு உரு
படுத்தி சுவையான வரலாறு

“ஓம நமோ நாராடணாய” எனனும் திருவெட டெழுத்தை
பாடி பரஹலாதனிடம் வெறுப்புக்கொண்ட அவன் தந்தையான
பிரணயன் அவனைக் கடலில் தள்ளி, மலைமேல் உருட்டி
அங்கு தலசொல்லி ஆணையிட்டான். ஆஸ்ராகளும்
கொண்டவர்களைச் செயல் சிறுவனான பரஹலாதன் சிறிதும்
கவலைப்படாது சிரித்த முகத்தோடு தண்டனைகளை ஏற்றுக

கொண்டான உருண்டோடி வந்த மலை அவனை அழித்தி
 அழிக்கப் பார்த்தது அடடோது பெருமான வரஹாபலி மஹா
 ருடத்தோடு தோன்றி தனையிறறினால மலைப்பை அழித்தது
 தள்ள குழந்தை தபித்தது பரஹலாதன வரஹ நரஸிமஹானை
 துதித்து அங்கேயே கோயில கொள்ளும்படி கோணடினான
 அவன் வேண்டுகல்கு இணங்க இறைவன் முத்தபுகம்
 முழுவதும் அங்கேயே வேளைவ சாதித்தான் பரஹலாதனே
 இவ்விடத்தில் முதலில் கோயில எழுப்பிட வளை
 பரஹலாதனுக்கு பின் அவன் பேரனான மஹாபலி சகரவராகி
 பிறந்து, அவனுக்காக தரின்கரமாவதாரமும் முடிந்தது அவருக்கு
 புகமான தரேதாபுகத்தில் ஸிம்ஹாசலக கோயில சிந்தாதுபேய்
 பெருமானும் மறைந்தே இருந்தான் அப்டோது சந்திர வடாசலில்
 பிறந்த புருரவஸ என்னும் அரசன் இததிருத்தலகதிர சபாபது
 வரஹ நரஸிமஹானை அருளாலே அவனைக் கண்டான் பெருமான
 உடனே கோயிலை நிரமாணிக்க எண்ணி, எவ்வெவ்வாறும்
 சுற்றி மண்ணைத் தோண்டினால், அருளால், அரீர் வாகு
 எழுந்தது, "என்னை முழுவதுமாக வெளியிடவந்த இவ்வாறும்,
 ஆண்டு முழுவதும் என்னை சந்தைபட்டும் மறைந்து வைகாசி
 மாதம் வளாபிறை மூன்றாம் நாள் (கார்த்திகை தபத்தியை) மட்டும
 சந்தன காடடைகளைநது, மலர்மலர் கொட கருமபடி செய்"
 என்று ஆணையிட்டது பெருமானவன் அது போலவே ஏற்பாடு
 செய்து, தான் தோண்டிய மண்ணை அளவுக்கு சந்தனக் காப்பு
 சாததினான். இம்மரபு இன்றுவரை நடைபெற்று வருகிறது.

இரண்டு உருவம் கலந்த திருமேனியில் உள்ளம் உனிந்த
ஆழ்வார,

"வலலெயிறறுக கேழலுமாய வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய
எலலையிலலாத் தரணியையும் அவுணனைபுமிடநதானூர்

.. . . . மதிளரங்கமென்பதுவே"

(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4-8-8)

"பூமிடைக் காகக வலிய கோரைட டற்களுடன்
வராஹமாயும், ஹிரண்யனை அதிகக கூமைமடான வாளபோன்ற
பற்களை உடைப சிங்கமாகவும் பிறந்தவன் வாழும்
திருவரங்கம்" என்கிறார்.

பெருமானின் ஆணைப்படி மன்னனும் கோயில கடடி
வைத்தான். வராஹ நரஸிமஹனும் இன்று உரை ஸேவை
சாதிக்கிறான். வராஹனைபோ நரஸிமஹனைபோ
தனித்தனியே டற்றினாலே மோக்ஷம் திண்ணம் இரண்டும்
சேந்தது இருக்கும் வராஹ நரஸிமஹனோ நாம் கண்ட இரட்டை
நல்லதாக இருந்து வாழவிப்பான்

பூவராஹன்

திருமால் கோயில் கொண்டிருக்கும் திவ்யதேசங்களை அவன் அங்கு தோன்றிய அடிப்படை யில் பலவிதமாக பிரிப்பர்கள். அவை ஸவயமவ்யகதம் (தானே தோன்றியது), திவ்யம் (தேவர்களால் டரதிஷ்டை செய்பவன், டு) ஆழாஷம் (முனிவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது), மானுஷம் (ச தாரண மனிதர்கள் ஸ்தாபித்தது) எனப்படும.

இவற்றில் ஸவயம வ்யகதங்களாய் டட்டு ஷேதரங்கவ கொண்டாடப்படுகின்றன. வடக்கே உள்ள பதீகாரமம், சாளக்கிராமம், நைமி சாரணயம், டஷ்கரம், மற்றும் தெற்கே உள்ள திருவேங்கடம், திருவரங்கம், வானமாமலை, ஸ்ரீமுஷணம் அகிய திவ்யதேசங்களில் பெருமான தானே ஆஷ செய்கிறார். ஆவியாடவித்தான இவற்றுள் பூவராஹ பெருமான் ஸவயமவ்ய சாதிக்கும் திருத்தலமே ஸ்ரீ முஷணம் "சரிபம் முஷணமகி டுதி ஸ்ரீ முஷணம்" என்றும், சூமிட பிராட்டிவை தவணவிரிபா டே ல பரபடி வரை முட்டிமெடுத்ததால் திரைபட்டாலைபுரம் வழங்கப்படுகிறது ஸ்ரீமுஷணம் டுலாபகரமாக டுபூவரம ஸாலகராமதிருமேலிடோடு "வாசு" க்கு டுலாபகரமாக டுலா காட்சியளிக்கிறார். முஷண டுதா டுலாபகரமாக டுலாபிபூவரது அஸுரனை அழித்தது டுமிடபிராட்டிவை க்கு டுலாபகரமாக டுலா வெற்றிப் பெருமித்தத்தோடு டுலாபகரமாக டுலா டுமுட்டில் வைத்துக் கொண்டு கம்பீரமாக ஸேவை சாதிக்கிறார் டுதஸவா யகளு வராஹஸூததி, ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவியுடன் ஸேவை

சாதிக்கிறாரா அருகில் ஆதி வராஹ மூர்த்தியும் உள்ளாரா. தனிக் கோயில நாகசியா பூரீ அம்புஜவல்லித்தாயாரா பூதேவியை கடலுக்குள் இருந்து காதது வெளிபே கொண்டு வந்து தண்ணீரில் மிதக்க விட்ட உடன பூதேவியின் பராததனைக்கு இணங்க பெருமான தங்கிய இடமே ஸ்ரீ முஷணம அதனாலேயே பூவராஹன என்ற திருநாமம் பெற்றான.

நம் ஸம்பந்தாததிறகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் என்று பெயர் பூரீ என்று கொண்டாடப் படும் பிராட்டியை முன்னிடஞ் கொண்டே விஷ்ணுவின் திருவடிகளைப் பற்ற வேண்டியது மரபு இராமனைப் பற்ற ஸ்ரீதேவியின் அவதாரமான வீரதையையும், வராஹனைப் பற்ற பூமிதேவியையும், கண்ணனைப் பற்ற நீள தேவியின் அவதாரமான நப்பினைப் பிராட்டியையும் முன்னிட வேண்டும் இதனடி வராஹன, பூவராஹனாக அடியார்கள் தனனை எளிதாகப் பற்ற ஏற்ற நிலையில் பூரீமுஷணத்தில் ஸேவை சாதிக்கிறாரா.

திருமாலுக்கு ஸ்ரீதேவியை விட பூதேவி யிடம் காதல நிககிருக்கும் எனபதை ஆழவார்கள் பல பாசுரங்களில் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

நம்மாழ்வார,

“கிடந்திருநது நின்றளநது கேழலாடக கீழாடக

கிடந்திடும* தன்னுள கரககுமுமிழும*

தடமெருநதோளாரத தழுவும பாரென்னும

மடந்தைபை* மால செடகின்றமால ஆகாணை (பே 2)

(திருவாட்டுமொழி 11 3 7)

எனகிற பாசுரத்தில் பெருமாள் கிடபடதும், அமாவேதம், சிவபெரும
பூமியிலே. பூமிபை மஹாபலி பறித்துச் சென்ற பைபடது
த்ரிவிகரமனாக அளநது மீட்டது, பூமிபை ஹிரண்மய மன
மறைத்து வைத்தபடோது இடந்தெடுத்தது, பூமிபை பைபை
ஆபத்து வந்தபடோது வயிறறிலே வைத்துக் காரகம் பின்பு
ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் உமிழ்ந்தது, என்ற புறே விரிபை
தன் மடியில் அமாததித தோளகளை ஆறத் தழுவுவதில் பைபை
அவளிடம் இருக்கிற பிதது எவருக்கும் புரியாது (பே 2 11 3)

ஆண்டாளும் நாசகிடா திருமெழியில்

“பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பராமகடகு*, பண்பிடுமா, நாள்
மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமில்லப் பண்பிடுமா”

(நாசகிடா திருமொழி 11 3)

எனகிறபாடலில் பூமிப பராமடியின் பரகபிபத்துவததை
வெளியிடுகிறாள் ஆண்டாளே புறியின் அவதாரமதானே,
வெகுநாள தண்ணீருக்குள் அமுநதி இருந்ததால பூமியின்

திருமேனியில பாசி டடிந்து அழுக்கேறிப் போகிற்று. அவளை
இடநதெடுக்க அவதரித்த டன்றியின் அழுக்கு உடம்பிலிருந்து
நீர் சொட்டிபது பெருமானுடைய திருமேனி நம
உடலைப்போலே பஞ்சபூதங்களால் ஆககப்படாமல் பஞ்ச
சகதிகளாலும், பஞ்ச உபநிஷததுக்களிலிருந்தும்
உருவானதானபடியால் அழுக்கோ வ்யாதியோ மூட்டோ,
மரணமோ கிடையாது. இப்படி இருக்கையில் டன்றியின்
அழுகுடம்பிலிருந்து நீர் வருமா என்ற ஐயம் எழும். ஆண்டாள்
பாசரத்திற்கு உரை எழுதுகிற பெரியவாச்சான பிள்ளை இதன்
மர்மத்தை விடுவிககிறார். உலக வழக்குப்படி மனைவி
அலங்கரிததுக கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு இருந்தாலதான்
கணவன் அலங்கரிததுக கொள்ள வேண்டும மனைவி
துன்பத்தில இரக்கமா மேலு கணவன் டம் அலங்கரிததுக
கொண்டால் அது மேலகசரிபது. இவ்வுடைய டியே சிறந்த
கணவன்மான் உயர்வதும் உடைய கணவன் தான். இரக்கையில்
தான் அவருடைய துக்கம் உண்டாகும். இவ்வாறு அழுக்குடம்பில நீர்
வராமல் உடம்பிலே பஞ்சபூதங்களால் ஆககப்படாமல் பெருமானுக்கு
உண்டான பஞ்சபூதங்களால் ஆககப்படாமல் தரிசலை, மேலும்
இப்படி கிலிபது கணவன் உடையதானகண் டானிலாப் பன்றி
வெக்தான இவ்வாறு தரிசலககாத மேலான கூறுவர். முதலில
அபிமானகலாப டன்றியை யுடைய பஞ்சபூதவன் என்ற செருக்கு
சிறிதும் இல்லாமல் பன்றிக் கூட்டத்தோடே இரண்டரக் கலந்த

எளிமை இங்கே உலகப்படுகிறது. இதை இராமாபணத்தில் நடந்த ஓர் நிகழ்ச்சியின் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம். மாரீசன் பெரன்மானாக வேடமிட்டு நெருங்கியது. அருகில் இருந்த மான்கள் பொய்மானை நுகர்ந்து பார்த்து, உலகமான வீசிமதால் இது நம் மான இனம் இல்லை என்று நினைத்து ஒடிவிட்டன. மாரீசனால உருவத்தை மாற்ற முடிந்ததைத் தவிர, அரக்க வாடைமை ஒழிக்க முடியவில்லை. ஆனால் உலகமான பன்றியாக வந்தபோது அருகில் இருந்த மான்கள் நுகர்ந்து பார்த்து இது நம் இனம், என்று மேல் விழுந்தது. மான்கள் பெருமாள் உருவம் மாறினதோடு மட்டும இல்லாமல் மான்கள் ரகசவரன என்ற வாஸனையைப் புக மறைத்துக் கொள்ளலாம். அவனை அபிமானமிலாட பன்றி என்று போற்றுகிறார்கள்.

இவனைப்போல் உலகில் வேறொரு பன்றி இல்லாதபடியால் இரண்டாவது பொருளில் உலகமானாகப் பன்றி (நிகரற்ற பன்றி) எனப்படுகிறான். உலகமான பன்றி உபமானமும் இல்லாமல் ஆகிப் பிரம்ம உருவத்தை வெளிப்படுத்தவே பூவராஹன தோன்றினான்.

கம்பர், திருமால் பூமியிடம் கொண்டு போனதை விராதவதை படலத்தில் ஓர் பாடலில் சொல்கிறார்.

"அரல், ஆயிச் சுமத்தியால், அயின் எயிற்றின ஏநதுதிபால்
 மற வாயில் விழுங்குதிபால், ஓர் அடிபால் ஒளித்தியால்
 மற ஆன நிலமகளை இஃது அறிநதால் சீறாளோ,
 மற ஆரும் துழாய் அலங்கல் மணிமார்பில் வைகுவாள்?"

(கம்பராமாடணப் பாட்டு)

இராமன் விராதனை அழித்து அவனுக்கு சாடவிமோசனம்
 கொடுக்கும்போது விராதன் இராமனைப் போற்றுகிறான் "ஹே
 இராம! பாதாளத்தில் ஆதிசேஷ வடிவத்தோடே பூமிடைத்
 தலைபால் தாங்குகிறாய். வராஹனாய் பிறந்து
 இந்நெடுகுகிறாய் பரளய காலத்தில் விழுங்குகிறாய்
 குரிவிகாமனாய் அளக்கிறாய் இடபடி ஒருதலைப் பக்ஷமாய்
 பூமிடைக காதலிடபதைக் கண்டு உனமார்பில் இருக்கும்
 மஹாலக்ஷ்மி சீற்றமடைய மாட்டாளோ?" என்று கேலியாகவே
 ஆழந்த கருத்தை வெளியிடுகிறான்

வராஹனுக்கு பூமிப் பிராட்டியே உடைய நடந்த
 திருக்கலயாணத்தை பெரிபாழ்வார் அபூர்த்தி எண்ணிக்கிறார்
 மண்ணும்மலையும் மறிகடல்களும் மற்ற மயம், மெல்லமம்
 திண்ணம் விழுங்கியுமிழ்ந்ததேவனைச் சிகுகென நாடுதிரேல
 எண்ணுகரிய தோரேனமாகி இருநிலைப் பக்கிட ந்து
 எண்ணுகருங்குழல மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளர்

(பெரிபாழ்வார் திருமொழி - 4 2-9)

பூமி, மலைகள், ஸமுதிரங்கள் மற்றும் எல்லாவற்றையும்
 ஊழிககாலத்தில் விழுங்கிப் போக விரிவோடு உமிழ்ந்த
 பெருமானை ஊற்றத்துடன் அனைத்து உயிர்களையும்
 நினைத்தற்கரிய ஒட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு பூமியை
 இடந்தெடுத்து கருத்த அழகான திருவருள் செய்து பூமி
 பிரபலமாய் மண்ணை பூவராஹனை எழுந்தருளிட வைப்பாரா
 தைத்திரீட உபநிஷதம்

‘உத்கருதாஸி வராஹேண கருஷணேண மதபா தபாஸா’

என்று நூறு கைகளுடைய வராஹி உருவம்
 தூக்கப்பட்டாய் என்று பூதேவிமையே போற்றுகிறது.

இன்னும் சொல்லற்கரிய பல குணங்களோடு உருவான
 வேவை சாதிகின்றான் இத்திருக்கோயிலுக்கு அசகதாபாஸா
 காலத்தில் பல திருவாரண உரும வராஹ உருவம்
 ஸமாப்டிக்கப்பட்டு திருமதினும் கட்டப்பட்டது. இவ்வாறு
 சிலகாலம் இத்திருக்கோயிலே நிரவாகம சோளசிமயம்
 கந்தாடை தொடையாசாயஸவாசி திருவருள் செய்து
 இருந்தது சந்நிதிக்குப் பின்புறத்தில் நிதம் பஷைசாணி
 உள்ள மண்டபத்தில் ஸவாமி தொடையாசாயஸவாசி
 இருந்ததாகவும், அவர் இவ்வுரிசேயே உருவம் பிழைப்பாரா
 அங்கேயே திருவரசு அமைந்ததாகவும் காணப்படுகிறது.

வேதாந்த தேசிகர் தமமுடைய "ஆஸ்துதியில்"

பதபுர துக்ஷிண டாணி பங்கஜுடே விநயஸ்த பாத்யம்புஜம்
வாமம பநநக்ய ஸார்வ பெள, மஸ்தருசம் பாயங்கயந்தீ பு, ஜம்
என்று பூவராஹனின் திருக்கோலத்தை வாணிககிறார்.

ஆகிய பிராடக டெருமானின இடது மடியில்
அமாநதுககொண்டு தன்னை அணைத்துக் கொண்டிருக்கிற
வராஹனின் இடது கைகையே அணைடாகக் கொண்டு
சாட்புதிருக்கிறாள அவளுடைய இரண்டு திருவடிகளை
வராஹன் தன் வலது கையால் தாங்கி உலகோருக்கு காட்டி
பிறகு மயமாய் வந்தோ உ.ப. தேசிககிறார் "வராஹனான என்னை
நல்லதாகக் காண முடிவான ஆரியினத்திருவடிகளை நல்லதாக
பற்றுவர்கள்" என்று சொல்லுகிறாரேனா? பூவராஹனே நாம
கண்ட, காண்கின்ற, காணவேண்டி உ. நல்லது

மறவாத வராஹன்

நாமவராஹனை மறவாமல நினைவில கொண்டால் நாம
வாழும் போதும் கடைசிக் காலத்திலும் பெருமான நமமை
மறவாமல உபாந்த கதிரை ஆடைவிகிறான் நாம ஆவனை
மறவாமல இருடதற்கு நமக்கு ஞானத்தை ஊட்டுவதால்
வராஹன் ஞானபிரான் என்று பெயர் பெற்றான். ஆழ்வார்
திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் வராஹனுக்கு ஞானபிரான்
என்று திருநாமம் இவனைப் நமமாழ்வார்
"ஞானபிரானைப் பல்லால் இலலை நான் கண்ட நலகதுவே"
என்று பாடினார்.

பிரான் என்றால் உதவிபுரிடவன் நமக்கு ஞானத்தை
ஊட்டி உதவிபுரிவதை திருமழிசை ஆழ்வார்
ஏனமாயவெட்டு நீக்கி ஏதமினதி நீது போய்
வானமாளவலையேல வணங்கி வாழத்தெனனென்றான்
ஞானமாகிஞாயிறாகி ஞாலமுற்று மோரெயிற்று
ஏனமாயிடந்த மூத்ததியெந்தை பாதமெனைணிப்பே

(திருமழிசை 100: 114)

"என்னுடைய மனதே! அழிவை உண்டாக்க நவாழ்வார் காம,
வாசனை, ருசி, உடம்பம், உணர்வு, உயிர், ஆகிய
எட்டையும் போக்கி அந்தப் பதி மாமகன் மீட்டித் தந்ததை
ஆடைந்து இன்பமுற ஆரவாரம் செய்து, அதைத் தந்ததை
அளிட்டவனாய் பூமியை வராஹமாய் இடந்தெடுத்த

“ஸவாமியினுடைய திருவடிகளையே வணங்கி வாழ்த்து”
என்கிறாரா

இப்பாடலின் படி முதலில் ஞானத்தை அருளுகிறான்
ஞானப்பிரான் இதன் மூலம் திருமாலே முழுமுதற் கடவுள்
அவன் திருவடிகளே அவனை அடைவிக்ரும வழி என்ற உறுதி
கொண்டு ஆசார்பன மூலமாய் வராஹனின் திருவடிகளில்
சரணம் புக வேண்டும், இதை ஸவாமி நமமாழ்வார்,
வனமாய் நிலம் கீண்ட என்னப்பனே கண்ணார என்று

மென்னைபாளுடை*

வான நாடகளே மணி மாணிககசகடரே*

தேனமாமபொழில் தண் சிரீவரமங்கலத்தவா கைதொழவுறை
வான மாமலைபே அடியேன தொழுவந்தருளே!

(திருவாய்மொழி 5-7-8)

“மஹாவராஹமாய ப்ரளபம் கொண்ட பூமியை எடுத்தாட
ஸமஸாரத்திலே அகடட்டட என்னையும் எடுத்தாய், பூமிப்
பாடகிக்கு உதவினது எனக்கும் உதவினது தான் சரமத்தை
மேகக்ரும சிரீவர மங்கல நகரிலே (வானமாமலையிலே) காணம்
வண்ணுவோரின் தொண்டினை ஏற்றுக கொளஞ்சினை
வானமாமலைபே! நானும் அடிமை செடது வாழந்நது தோன்ற
வேண்டும்” என்று வராஹனையே வானமாமலைப்
பெருமானாகக் கொண்டு சரணம் புகுகிறார் ஞானப்பிரானே
அறிவு கொடுத்தது அவ்வறிவின் படனான சரணாகதிடையும நாம
மாமல் செபடியுமபடி அருளுகிறார்

ராமானுஜ ஸிந்தாந்தத்தின் படி எந்தப் பிறவியில
சரணாகதி அநுஷ்டிக்கிறோமோ அதுவே கடைசிப் பிறவி.
அப்பிறவியின் கடைசியில் இந்த உடலவிட்டு அசகிராதி
மாககத்திலே பரமாண்டபட்டு ஸ்ரீ வைகுண்ட சூதை அடைந்து
அந்தமில் பேரின்பத்திலே மூழ்குவோம் என்றோ பண்ணிப்
சரணாகதியை நாம் மறந்தாலும் பெருமான மறவா மல நினைவில்
கொள்கிறான கடினமான பகதி மாககத்தை மறியவா
மாண்படுகையிலும் மறவாமல் பெருமானை நினைக்காமல் தான
பரமபதம் கிட்டும ஆனால் சரணாகதனோ "அப்பொழுதெல்லாம்
இப்பொழுதே சொல்லி வைத்தேன்" எனனும பெரிடாழ்வார்
பாகரத்தினடிக் பராணை பிரியும் ஸம்பதத்தில் பெருமானை
நினைக்க மறந்தாலும் அவன் நம்மை மறவாமல் நினைக்க
கொண்டு மோஷத்திற்கு அழைத்தது செலகிறான கடைசிக்
தேவப் பெருமான ராமானுஜருக்கு அருளிப் ஆறு சொன்னான்
"அந்திம ஸம்ஸுதி வாஜனம்" என்று. சரணாகதன் சரணாகதி
நிமிஷச் சிந்தனை தேவையில்லை என்று. சரணாகதி
சரணாகதியின் எளிதெ மையடடறை சாரா அம்மை
சாக்ஷி வேலை (நிமிஷப் பெருமானை சரணாகதி
உட்கொண்டதே வாய்மையானது) என்று அழைத்து

"ஸ்தித்தே மனஸிஸு ஸகல சக்தி" என்று சொல்லு

தூது ஸாம்யே ஸ்தி தே காரணம் வஸபாஸம் மாம அஜம்
ததஸ்தம் கரிபமாணந்தம் காக்ஷி பாக்ஷாண ஸன்னிடம்
அஹம் ஸமராமி மதபுக்தம் நமஸ்கரிபமாங்குதம்"

(வராஹ சரமஸலோகம்)

"எந்த ஒரு ஆனமா தன உடலும் மனமும் நிலையாக இருக்குமபோது, உலகத்தையே சரீரமாகக் கொண்ட என்னிடத்தில் சரணம் புகுகிறானோ அவன் மரணப் படுக்கையில் கலபோலே கிடைபட்டுப் போலே நினைவு தப்பிக் கிடக்கும் போது நான் அவனை மறவாமல் கைபடற்றி பரமமான கதிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்" என்று நமடிகளை உட்கொண்டிருக்கிறான் வராஹன்.

இடபேசசை இம்மி அளவும் அவைகளை முடிபாது என்கதை ஆண்டாள் "பேசியிருப்பன்கள் போகவும் பேறாவே" (நாசகியாதிருமொழி 11-8) என்று வற்பாறுக் கூகிறாள்.

சூழிப்பிராட்டையை இடபேசசை அவை வேண்டியதற்கு இணங்க குழந்தைகளான நமகசாக வராஹன் உபதேசித்ததே வராஹ புராணம் அதில் உள்ளதே வராஹ சரணலோகம்.

ஆண்டாள் சூழிப்பிராட்டியின் அவதாரமான படியால் வராஹப் பெருமானிடத்திலும் அவை உறுதி மொழியிலும் அசைக்க மாட்டாத உறுதி படைத்தவன் நாம் அவனை மறக்காதிருக்க ஞானங் கொடுத்து - ஞானத்தின் பயனாய் அவன திருவடிகளிலேயே சரணாகதி பண்ணக் கைகொடுத்து, சரணாகதி பண்ணியவர்கள் அவர்களே மறந்தவரல்லாம் நாம் மறவாமல் மோகனம் அளிக்கும் தனிப் பெரும கட்டளை ஶ்ரீ வராஹபெருமான எததுணை தேடினாலும் நாம் காண்பதற்கு ஜெனைவிட நல்லது கிட்டாது.

நான் கண்ட நல்லது

ஒரு பொருள் அல்லது மனிதன் இரு வகையில் நன்மை செய்தாலே அதை நல்லது என்று கொண்டாடுவேமாம். நல்லது என்பது ப்ரியமாகவும் ஹிதமாகவும் இருக்க வேண்டும். அதாவது நமக்கு நீடித்து நன்மை செய்வதாகவும் அதே சமயத்தில் இனியதாகவும் இருந்தல். உலகில் நல்லது எல்லாம் இனியவை ஆகவே இருக்கும் என்றோ இனியவை யெல்லாம் நன்மை பயக்கும் என்றோ காண்பதில்லை. உதாரணத்திற்கு ஸத்யம் (உண்மை) அல்லது வேப்பங்கொழுந்து நன்மை செய்யும், ஆனால் இனிதானதில்லை. பல திண்பண்டங்கள் இனிதாக இருந்து உண்ண ருசிப்பவையாக இருக்கின்றன. ஆனால் நன்மை செய்யாமல் உடல் நலத்தை கெடுக்கும். ஒரு குழந்தையின் நன்மையில் தந்தைக்கு அதிக நோக்கமும், அதற்கு பிடித்ததைத் தருவதில் (இனியது) தாய்க்கு அதிக நோக்கமும் இருக்கும். தாயும், தந்தையும் சேர்ந்து குழந்தைக்கு ஸம அளவில் நன்மையும் இனிமையும் அளிக்க வேண்டும்.

வராஹன், லக்ஷ்மீ வராஹன், பூ வராஹன் தானே தாயாகவும், தந்தையாகவும் இருந்து ப்ரியத்தையும், ஹிதத்தையும் செய்கிறான். ஆகவே தான் வராஹப் பெருமானையே "தான் கண்ட நல்லதாக" நம்மாழ்வார் அறிவிக்கிறார்.

மேலும் நல்லது என்பது உடலுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் சேர்த்து நன்மை செய்ய வேண்டும். வராஹனின் நெடிய திருமேனி, திண்தோள், அகன்ற மார்பு, பூமியை இடந்து எடுத்த நிகரற்ற தன்மை, அஸுரனைக் கொன்ற ஆற்றல் ஆகியவற்றை தியானித்தால் நம் வியாதிகளும், சோம்பலும் பறந்து போய் நாம் எடுத்துக் கொண்ட எந்த நல்ல வேலையிலும் ஊக்கமும், வெற்றியும் கிட்டும். வராஹன், பன்றியாய்ப் பிறந்த எளிமை, பிறர் துன்பம் கண்டு பொறுக்காமல் ஒடி வந்து காக்கும் கருணை, பூர்வக்ஷணத்தில் பன்றிக்கு பரியமான கோரைக் கிழங்கு அமுது செய்வதற்காக காத்திருக்கும் அழகு ஆகியவற்றை தியானித்தால் ஆத்ம ஞானம் உதித்து, அவனிடம் பக்தி பறந்து, சரணாகதி செய்து ஆன்மா நன்மை அடையும். “உடலும் ஆன்மாவும் அவனது” என்ற எண்ணம் நாம் கண்ட நல்லது.

வராஹனிடம் இருக்கும் ஒவ்வொரு பண்புகளையும் நாம் இயன்ற அளவு கடைப்பிடிக்க முயல வேண்டும். சிலவற்றைக் கீழே காண்போம்.

★ அழுக்கு உடலோடு எந்த சாதியில் பிறந்தாலும் குற்றமில்லை. அன்பும் பக்தியும் இன்றி பகையோடு வாழ்ந்தாலே குற்றம்.

★ பிறர் துன்பம் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல் இயன்றவரை உலகோர்க்கு உதவி செய்தலே பூர்வக்ஷணவம்.

★ நல்ல செயல்களில், பெருமானின் திருவடிகளில் உறுதியான நம்பிக்கையோடு, நாம் செய்கிறோம் என்கிற

செருக்கு இல்லாமல் ஈடுபட்டால் அவை உயர்ந்த பலன்களை அளித்து உடலுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் நன்மை தரும்.

நம்மாழ்வார் தான் கண்ட நல்லதாக வராஹப் பெருமானையும் அதன் மூலம் மேலே சொன்ன நன்னடத்தைகளையும் நமக்கு உபதேசித்தார் என்பது சாலச் சிறந்தது.

எத்தனைஆண்டுகள் எத்தனை மனிதர்கள் சேர்ந்து ஆராய்ந்தாலும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ள முடியாத பரமனை இவ்வளவு எளிதாக நமக்கு காட்டிக் கொடுத்த நம்மாழ்வாரே நாம் கண்ட நல்லது என்று சொல்லத்தட்டில்லை.

தஸ்ய யக்ஞ வராஹஸ்ய விஷ்ணோ: அமிததேஜஸ:!

ப்ரணாமம் யேபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:!

எல்லையற்ற ஒளிபடைத்த யக்ஞ வராஹமாய் அவதரித்த விஷ்ணுவுக்கும் அவனைத் தொழும் எவர்க்கும் வணக்கம்!

திருக்குருகர் ஞானப்பிரான்